Pag. 3

Invitație la lectură

Pag. 5

Date și evenimente ce pot fi celebrate de-a lungul anului 2009

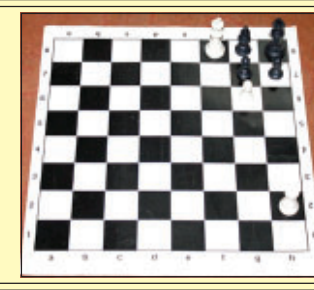

Pag. 8

Sport

Concursul de dezbateri probleme de șah: "Cupa Municipiului Bălești"

Gazeta de BĂILEȘTI

Se distribuie GRATUIT

Seria a VIII-a

Nr. 2

februarie 2009

Publicație lunară de informare a cetățenilor orașului Bălești • 8 pagini •

Master Plan la Bălești

În 2007, Ministerul Mediului a ales Doljul să facă parte din cele șase județe-pilot din cadrul Programului Operațional – Sectorul Mediu.

Practic, ministerul a finanțat din bani europeni un Master Plan de Apă prin care au fost analizate necesitățile localității în ceea ce privește alimentarea cu apă, canalizarea și epurarea apelor uzate.

Documentul a fost realizat de Consorțiul de Firme Romair Consulting din București care a câștigat licitația internațională – o societate ai cărei reprezentanți s-au deplasat la Bălești pentru a vedea cine e îndreptățit să primească o parte din cele 480 de milioane euro, puse la dispoziție de UE prin Posmediu.

Au fost declarate eligibile 34 de localități doljene, pe 9 zone cu proiecte în valoare totală de 274 milioane euro, adică mai bine de jumătate din suma totală.

Master Planul de Apă Bălești e inclus în zona Bălești-Poiana Mare, pentru care s-a alocat suma de 47 milioane de euro.

Din cele spuse de cei de la firma Romair Consulting, după implementarea proiectului, primele lucrări vor demara la începutul anului 2100.

Potrivit specialiștilor din cadrul Administrației Județene, pentru realizarea programului, condiția pusă de consultanți a fost transformarea Regionalei de Apă Craiova în Operator Regional, din care va face parte și „Serviciul Public de Alimentare cu Apă al Municipiului Bălești". Până acum, au fost mai multe întâlniri cu cei de la minister, la care a fost aprobat parțial Master Planul de Apă.

În această lună, va fi o nouă întâlnire în care va fi aprobată forma finală a documentului.

Până în luna iunie, firma Romair Consulting trebuie să finalizeze documentația pentru toate localitățile cuprinse în Master Plan (Bălești, Rast, Seaca de Câmp, Ghidici, Piscu Vechi, Poiana Mare), iar în iulie, documentele vor fi depuse la Bruxelles. Dacă Master Planul va fi implementat, municipalitatea va putea rezolva câteva din problemele stringente cu care se confruntă locuitorii din urbea noastră.

Pentru municipiul nostru a fost alocată suma de 12,7 milioane euro. Potrivit domnului primar, Costel Pistrițu, proiectul cuprinde reabilitarea a 7 km de conducte de apă pe străzile Victoriei, Amza Pellea, Lt. Becherescu, G-ral. Ghenescu, G-ral. Dragalina și extinderea rețelei de apă acolo unde nu există, reabilitarea canalizării în cinci puncte cu probleme și extinderea ei pe toate străzile orașului. Se vor face 5 stații de pompare pentru a se împinge apa menajeră către stația de epurare care va fi amplasată la Rastul Nou. Din cele 12,7 milioane euro se vor executa lucrări la frontul de captare în valoare de 330 de mii euro.

Pentru informarea cititorului e necesară precizarea că lucrările respective se estimează să coste 2.145.000 euro, la rețeaua de alimentare cu apă, 7.371.000 euro, la sistemul de canalizare, reabilitare și extindere, și 2.024.000 euro, pentru construcții și instalații necesare celor două sisteme de apă și canalizare.

Ing. Florian COJOCARU

Apelul nostru a avut ecou

30 ianuarie a fost ziua în care aleșii locali s-au întâlnit în ședința ordinară din prima lună a anului 2009, ședință ale cărei lucrări s-au desfășurat în baza Dispoziției nr. 5/12.01.2009 a primarului municipiului Bălești.

Înainte de a se intra în lucrările propriu-zise ale ședinței, dl. Mihai Barbu, secretarul unității administrativ-teritoriale, a făcut cunoscut că, în conformitate cu Regulamentul de organizare și funcționare a consiliilor locale, consilierii au obligația de a prezenta rapoarte asupra activității desfășurate și i-a invitat să se planifice, după dorință și preferințe, pentru a informa asupra activității desfășurate de la constituirea Consiliului Local și până la data ședinței în care prezintă rapoarte.

Dl. Ionel Mușuroi, președintele de ședință, a adresat d-lui primar Costel Pistrițu rugămintea de a prezenta ordinea de zi, supusă apoi votului și aprobată în unanimitate.

Primele două proiecte de hotărâre au fost prezentate de dl. Victor Bonci.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă lucrările și serviciile de interes public pe anul 2009, subvenționate cu cheltuielile forței de muncă din bugetul asigurărilor pentru șomaj, se menționează că, având în vedere posibilitatea angajării a 100 de persoane în cadrul programului guvernamental de micșorare a ratei șomajului pe perioada de iarnă, executivul a propus aprobarea următoarei structuri de lucrări:

■ **A. Infrastructură:**

Executare dale, elemente prefabricate pentru gard din beton armat • reparații împrejmuire metalică și plantare gard viu pentru protecție în Parcul Balasan • reparații împrejmuire și alei pietonale la cimitere • lucrări de infrastructură la unități școlare • reparații instalație radioficare • reparații și întreținere mobilier stradal, semne și indicatoare de circulație • marcaje rutiere • lucrări de infrastructură la trotuare și alei pietonale.

■ **B. Ecologizare:**

Ecologizare spații verzi în Parcul Balasan, amenajări florale, plantări de gard viu și pomi ornamentali • salubrizare străzi și trotuare • selectarea deșeurilor nedegradabile din zonele de depozitare • amenajări spații verzi în cvartalele de blocuri, zona gării și a strandului • întreținere gazon și spații verzi în incinta stadionului • curățirea de vegetație și peturi a Lacului Balasan din incinta Parcului Balasan • curățirea și decolmatarea manuală a Pârâului Balasan în zonele dalate.

▶ *Continuare în pag. 4*

Când e voință, se poate...

Înfloriseră ghioceii de zile bune de authentică primăvară... Înviaseră albinele și auzeai pretutindeni expresii precum „nu mai are putere!"; „s-a mărit ziua!..."; „am și mâncat urzici!..."; „într-o săptămână mâncăm dragavei!...".

Unii, ținuți la cutie timp de câteva luni chiar au început să taie la vița din boltile de prin curți; cei mai mulți își faceau planuri de sezon pe bătătură...

Nu se mai gândea nimeni la zăpadă și totuși... după o zi și o noapte de ninsori ambundente, stratul de zăpadă măsură câteva zeci de centrinetri... Și ce zăpadă! Grea, plină de apă, se lipea de lopeti...

De unde toți erau convinși că scăpăm curând de „băgat pe foc" și „închis ușa la sobă" Bălețiul a îmbrăcat cu adevărat haina de iarnă care i-a cam lipsit în acest anotimp.

Greu de ieșit din casă... circulația pe străzi ca și imposibilă... orașul ca și izolat!

Și totuși... s-a impus o inițiativă a autorității locale în lupta cu forțele unei ierni târzii neașteptate (buletinele meteo din presa, radio și televiziuni au grijă să emită doar coduri colorate...)

Primăria a mobilizat operativ toate forțele materiale și umane de care dispune, care infruntând vremea rea și temperaturile dușmănoase, au degajat zăpada de pe străzi și s-a restabilit accesul spre localitățile limitrofe.

Da, primăria și-a făcut datoria cu brio, dar (pentru că există și un „dar") unde e inițiativa cetățenilor?!; sub posibilități...

Dacă toți cei valizi (plătitori sau nu de impozite) de pe străzile laterale și toți întreprinzătorii de pe Victoriei (și nu numai) ar fi acționat, deszăpezirea s-ar fi terminat deja, dar ea continuă și azi luni 23 februarie, deși zăpada e într-un accentuat proces de topire.

Pentru informarea cititorilor prezentăm în continuare câteva date concrete comunicate de domnul viceprimar Paul Mitroi.

La acțiunea de deszăpezire au participat un buldoexcavator, un plug autopurtat, două pluguri autopurtate în V, o freză de zăpadă pentru trotuare, iar în ceea ce privesc resursele umane: 25 de persoane (bărbații salariați ai primăriei) și 70 de persoane beneficiare de ajutor social conf. legii 416.

Redacția

Cyan Magenta Yellow
Black

Măsuri de prevenire și stingere a incendiilor pentru sezonul rece

Intrarea în anotimpul friguros presupune și luarea unor măsuri suplimentare la operatorii economici, instituții și locuințe ori gospodării ale cetățenilor pentru respectarea normelor de prevenire și stingere a incendiilor.

Este știut faptul că în această perioadă majoritatea incendiilor și exploziilor se produc îndeosebi datorită utilizării necorespunzătoare ori cu defecțiuni a diferitelor mijloace de încălzire sau a sistemelor de evacuare a fumului și gazelor fierbinți, instalațiilor electrice de iluminat și aparatelor electrice de uz casnic suprasolicitate, neverificate și care nu prezintă siguranță în exploatare.

Pentru preîntâmpinarea producerii unor evenimente cu urmări nedorite, vă recomandăm câteva măsuri de prevenire a incendiilor specifice sezonului rece:

■ respectați distanțele de siguranță față de materialele combustibile sau inflamabile la instalarea sobelor;

■ nu aprindeți focul în sobe cu benzină sau alte lichide inflamabile și nu utilizați lemne mai lungi, care nu permit închiderea ușii; nu utilizați sobe cu uși defecte;

■ amplasați o tavă metalică în fața ușilor de acces la focarele sobelor;

■ nu lăsați fără supraveghere sau în grija copiilor sobele în funcțiune;

■ evitați supraîncălzirea sobelor, pentru a nu aprinde obiectele combustibile din apropierea acestora;

■ coșurile de zid vor fi izolate față de elementele combustibile ale planșeelor prin îngroșarea zidăriei de cărămidă a coșului cu 25 cm; în spațiul dintre coș și planșeu se recomandă introducerea unui material termoizolant;

■ la trecerea prin acoperiș se va lasa o distanță de cel puțin 10 cm între fața exterioară a zidăriei coșului și elementele combustibile ale acoperișului; nu este permis ca în coșuri să fie încastrate elemente combustibile ale acoperișului sau planșeului;

■ verificați, întrețineți și curățați coșurile de fum;

■ depozitați jarul și cenușa în gropi special amenajate;

■ nu folosiți instalații și aparate electrice defecte sau improvizate, cu conductori neizolați, prize sau întrerupătoare cu defecțiuni, siguranțe necalibrate, doze și derivații fără capace;

■ nu alimentați mai mulți consumatori mari (radiatoare, plite electrice, aeroterme, boilere) din aceeași priză, în același timp

■ supravegheați aparatele electrice sub tensiune și nu le lăsați la îndemâna copiilor;

■ nu amplasați radiatoare electrice, plite, rășouri sau aeroterme pe materiale combustibile ori în apropierea lor; asigurați-vă că acestea sunt bine fixate, pentru a se evita alunecarea sau răsturnarea lor pe timpul utilizării.

Reamintim cetățenilor, conform legislației în vigoare, că sunt obligați să respecte în orice împrejurare regulile, măsurile și normele de prevenire a incendiilor și să nu pericliteze, prin deciziile și faptele lor, viața, bunurile materiale și mediul înconjurător.

Norme specifice:

• Sobele cu acumulare de căldură vor fi prevăzute cu fundații proprii și nu vor fi amplasate direct pe pardoseala combustibilă sau pe grinzile de lemn ale planșeelor.

• În încăperile cu pereți din materiale combustibile, porțiunea de perete din dreptul sobei cu acumulare de căldură va fi înlocuită cu o zidărie din materiale incombustibile, care va depăși marginile sobei cu 50 cm. Dacă această soluție nu este posibilă, se va asigura o distanță de 50 cm între sobă și pereții combustibili neprotejați sau 38 cm față de cei protejați prin tencuire și zidărie.

• Distanța de la partea superioară a sobelor până la tavanul combustibil al încăperii, va fi de minimum 45 cm dacă este neprotejat și de 30-35 cm când este protejat prin tencuire sau cu o placă de azbest de 0,5 cm grosime acoperită cu tablă. Această protecție trebuie să depășească perimetrul sobei cu acumulare de căldură în toate direcțiile cu minimum 15 cm.

• Sobele fără acumulare de căldură (metalice, mașini de gătit) vor fi utilizate numai la încălzirea încăperilor cu pereți și plafoane incombustibile, în încăperile de locuit cu respectarea următoarelor prevederi:

• Sobele fără acumulare de căldură se vor utiliza numai când sunt complet echipate (burlane, ușițe la focar, cenușar);

• Distanța între sobe sau burlane și pereți, precum și între burlane și planșeele combustibile, va fi de minimum 1 m, dacă sunt neprotejate și de minimum 0,70 m când sunt protejate prin tencuire sau zidărie; distanța între partea superioară a sobei și planșeul combustibil va fi de 2 m la planșeele neprotejate și de minimum 1,5 m la cele protejate;

• Pardoseala combustibilă de sub sobele metalice se va izola cu o placă de azbest de 0,5 cm acoperită cu tablă sau printr-un postament de cărămidă, beton cu grosimea de 6 cm. Această protecție va depăși perimetrul sobei, lateral cu 25 cm și în fața focarului cu 50 cm. Dacă picioarele sobei sunt scurte, perimetrul va avea o grosime de minimum 25 cm;

• Distanța dintre sobă și peretele combustibil din fața focarului nu va fi mai mică de 1,25 m.

• La exploatarea sistemelor de încălzire cu sobe în gospodăriile populației se va avea în vedere ca:

oÎnainte de utilizare sobele și coșurile de fum să fie verificate, reparate, curățate și puse în perfectă stare de funcționare;

• Curățarea coșurilor se va face ori de câte ori este nevoie, însă nu mai rar de odată la două luni;

• Este interzis a se utiliza sobe și coșuri fisurate, fără ușițe la focare și cenușare sau izolate necorespunzător față de elementele combustibile ale clădirilor;

• Pe timpul funcționării sobelor, ușițele de alimentare se mențin închise;

oSe va evita aprinderea focului utilizând benzină, petrol sau alte lichide inflamabile;

• Lăsarea fără supraveghere a sobelor sau suprasolicitarea lor termică este interzisă;

• Depozitarea lemnelor, cărbunilor sau a altor materiale combustibile să nu se facă pe sobe sau în preajma lor;

• Cenușa se va evacua periodic într-un loc stabilit și amenajat în acest scop, fără pericol de incendiu și numai după ce se vor stinge resturile de jar;

• Se va evita folosirea lemnelor mai lungi decât dimensiunile focarului;

• Coșurile pentru evacuarea fumului se vor amplasa astfel încât să se evite aprinderea elementelor combustibile din vecinătatea lor. Pentru aceasta se vor respecta următoarele:

■ La trecerea prin planșee, zidăria coșului se va îngroșa cu un strat de 0,25 m, lăsându-se un spațiu de 0,2 m între această zidărie și elementele combustibile ale planșeului;

■ Între zidăria coșului și elementele planșeului se introduce un strat de azbest sau două straturi de pâslă îmbibată cu argilă;

■ Pardoseala sau umplutura combustibilă trebuie să fie pusă în dreptul îngroșării și să nu atingă zidăria coșului;

■ Grinzile încastrate în pereții din apropierea coșurilor trebuie să păstreze față de canalele de fum o distanță de 0,25 m. Grinzile care nu pot fi amplasate la această distanță, precum și cele care prin poziția lor ar trebui să intersecteze zidăria coșurilor, vor fi sprijinite pe grinzile vecine prin intermediul unor juguri, astfel încât între capetele lor și zidăria coșurilor, să se păstreze distanța cerută;

■ Coșurile de fum practicate în pereți combustibili vor avea zidăria îngroșată, astfel încât distanța dintre canalul de fum și elementele combustibile ale pereților să nu fie mai mică de 0,25 m;

■ Distanța dintre fața exterioară a coșurilor și elementele combustibile ale acoperișului nu trebuie să fie mai mică de 0,10 m în cazul când zidăria coșului este mai groasă de 12,5 cm din această distanță se admite să se scadă grosimea suplimentară a zidăriei, fără ca spațiul liber dintre elementele combustibile ale acoperișului și zidăria coșului să fie mai mic de 3 cm, căpriorii sau fermele care nu pot respecta această distanță, se vor rezema pe juguri;

■ La trecerea prin încăperi, zidăria coșurilor trebuie bine întreținută și rostuită, bine umplută cu mortar, nu se admite sub nici un motiv existența fisurilor în zidăria coșurilor;

■ Canalele de fum trebuie să fie de regulă verticale. În cazuri excepționale se admite devierea laterală de maximum 30 de grade. Pereții canalelor trebuie să fie netezi și să aibă aceeași grosime ca și restul coșului;

■ Coșurile de fum trebuie să fie prevăzute cu ușițe pentru curățire. Aceste ușițe trebuie să fie executate din materiale incombustibile și să fie duble în pod, ușițele din pod se vor amplasa la maximum 1,20 m de elementele combustibile ale acoperișului.

■ La racordarea sobelor cu canalele de fum din coșuri, trebuie să se țină seama de următoarele:

■ Distanța dintre suprafața exterioară a canalelor de racordare și planșeu sau pardoselii combustibile, să fie de minimum: • 0,50 m dacă acestea sunt neprotejate; • 0,38 m dacă acestea sunt protejate; • La clădirile cu învelitori combustibile, coșurile trebuie să aibă înălțimea de minimum 0,80 m și vor fi amplasate lângă coama acoperișului; • Pentru sobele de încălzire cu gaze, coșurile pentru evacuarea gazelor arse vor fi executate conform normelor de prevenire și stingere a incendiilor în vigoare. Coșurile pentru astfel de sobe vor fi astfel executate, încât să asigure menținerea flăcării, fără pericol de stingere a acesteia prin curenți de aer; • Este interzisă racordarea sobelor la coșuri metalice sau scoaterea burlanelor prin ferestre, pe sub streașină etc.

La sobele alimentate cu combustibil gazos se vor respecta următoarele:

■ înainte de aprinderea focului se verifică focarele și se aerisesc 10 minute, iar aprinderea se va face respectându-se principiul "gaz pe flacără";

■ întreținerea, verificarea, repararea sau modificarea se vor face numai de către personal autorizat respectându-se Normativul I6;

■ nu se vor introduce deasupra arzătorului de gaze materiale sau deșeuri combustibile care pot astupa orificiile de refulare a gazului;

■ se vor utiliza numai arzătoare de gaze omologate și dimensionate potrivit locului de utilizare;

■ în cazul în care se constată miros de gaze înainte de a se aprinde focul, în mod obligatoriu se va face aerisirea încăperilor în vederea evacuării gazelor, urmărindu-se și înlăturarea deficiențelor care au provocat scurgerile de gaze.

■ Oprirea funcționării sobelor alimentate cu gaze se va face închizând robinetul de serviciu, robinetul de siguranță închizându-se numai în cazul când primul este defect;

În cazul utilizării buteliilor de gaze lichefiate se va proceda astfel:

■ Utilizarea furtunurilor de racord în stare perfectă și cu coliere de protecție.

■ Este interzisă racordarea aparatelor și mijloacelor de încălzire direct, fără reductor de presiune, amplasarea buteliilor în apropierea surselor de radiații termice intense, utilizarea buteliilor cu gaze lichefiate în subsolul clădirilor, transportare, manipularea sau folosirea buteliilor în altă poziție decât cea verticală, răsturnarea, lovirea lor etc; folosirea în stare defectă a buteliilor și instalațiilor aferente (furtun, reductor de presiune);

■ Depozitarea buteliei se va face într-un loc ferit de căldură și de razele solare, unde nu există materiale combustibile sau explozive,

■ Buteliile pline cu gaze lichefiate aflate în depozite vor fi periodic controlate spre a se constata dacă robinetele lor sunt bine închise.

Mr. ing. ***Ion MĂLIN***

Efecte ale crizei

Situația de criză prin care trece toată lumea din ziua de azi ne arată tot felul de minuni care se petrec peste tot: oameni care-și vând organele pentru bani, părinți care-și părăsesc odraslele pentru a pleca în lumea-largă după bani, (așa se explică apariția generației EMO), polițiști, doctori, avocați, profesori care își riscă libertatea și cariera pentru că primesc șpagă... Toată lumea vrea bani.

Ei bine, eu am recurs la metoda săracului cinstit de a face bani: m-am abonat pe la două-trei ziare care au concursuri zilnice sau săptămânale și m-am pus pe trimis taloane.

Mă fraților, n-am reușit să câștig decât experiență și să cheltui o groază de bani pe hârtie și plicuri.

Dar tot participând am ajuns să mă cunosc mai bine, să-mi pun unele întrebări la care nu mă gândisem niciodată, să mă descopăr și azi mă hotărâi să vă mărturisesc și vouă câteva dintre concluziile la care am ajuns.

Păi, să mă fac mai înțeleasă.

Unul dintre concursurile la care am participat oferea ca premiu o mașină și o câștiga cel care scria o poveste impresionantă, în care specifica de ce și-ar dori să câștige o mașină.

În fiecare zi urmăream concursul în ziar. Fel și fel de cazuri mi-a fost dat să le cunosc: unii, aveau nevoie de o mașină pentru a putea merge zilnic la dializă, la citostatice, copii, care nu puteau ajunge la grădinițe sau școli speciale pentru că părinții lor nu-și permiteau să le plătească transportul, alții voiau o mașină ca să poată ajunge la frați sau părinții pe care nu-i văzuseră de ani de zile. Dar am citit și cazuri în care într-o familie fiecare membru deținea câte un autoturism și numai cel ce scria nu avea, de aceea își dorea și el una, ca să nu-l mai certe tac'su că i-a luat iar cheile...

Și-uite-așa, măi fraților, am ajuns eu să mă consider o fericită care are o familie normală și sănătoasă și care își dorea o mașină pentru că pur și simplu nu aveam una și pentru că mașina pentru mine încă reprezintă un vis.

Ce era așa greu de priceput?

Îmi doream să-mi permit și eu să-mi vizitez minunăția asta de țară, să pot spera că voi ajunge și eu astfel să văd „Marea" și „Muntele", să-mi pot duce și eu copiii într-un concediu sau măcar câteva zile într-o stațiune. Dar... mai văzuși „curcă pe baltă", cum spune olteanu'?

Ei bine... concluzia mea este că în România sunt două categorii de oameni care câștigă un astfel de concurs: cei foarte nenorociți care inspiră atâta milă, de n-au cum să nu câștige, și cei care au foarte mulți bani și-și permit să cumpere foarte multe taloane de concurs, astfel încât aproape e imposibil să nu câștige.

Și-atunci mă întreb, oare, noi cei din clasa de mijloc vom reuși vreodată să ieșim din anonimat?

Noi, amărâții ăștia curați și cinstiți, care muncim de când ne știm și n-am primit nimic niciodată gratis de la viață, care trăim din salarii minime pe economie prin care reușim să supraviețuim și să n-avem restanțe la banci sau la stat, noi ai cui suntem în țara asta?

Ar trebui, cumva, să regret că n-am vreun handicap sau că nu mi-a luat casa foc, ar trebui să-mi pară rău că sunt sănătoasă și muncesc și reușesc cu eforturi uriașe, să duc un trai la limita decenței?

Cu ce-aș putea impresiona ca să câștig ceva vreodată?

Dați-mi voi un răspuns, pentru că încă nu l-am găsit și m-am cam lecuit să-mi doresc „bani nemunciți".

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru sănătate, că mașinile oricum se demodează, se strică, în ziua de azi cer bani mai mulți ca o boală...

Asta e!

Rodica TUDORAȘCU,
(26 de ani, confecționer)

Invitație la lectură

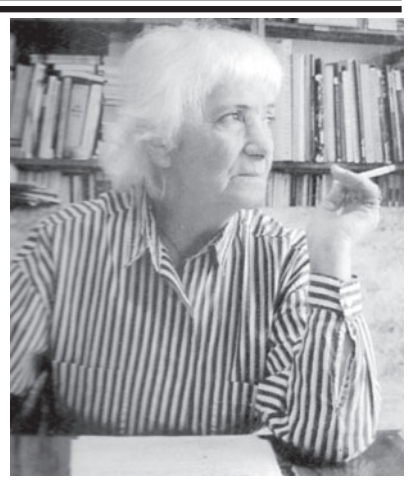

E vorba de o carte a d-nei Sina Dănciulescu-Leonte – „Umbra iepurelui“ – Ediția a II-a revăzută și adăugită – apărută la „Scrisul Românesc“ – Craiova – 2007 – Colecția „Epica“.

Semnatarului acestor rânduri autoarea i-a dăruit un exemplar, cu autograf, prin intermediul unui prieten.

După lectură, s-a impus firesc aprecierea că, în târgul provincial de margine, care e Băileștiul, nu e normal să fie numai un singur cititor al cărții, drept pentru care exemplarul se află acum la Biblioteca Orașului, ceea ce îndrituiește și invitația la lectură; se știe că „dar din dar se face rai“, mai ales acum, când cărții i s-a găsit un înlocuitor (doar trăim în tranziția cu înlocuitori!!!) iar Internetul e un fel de „Nechezol“ al bibliotecii. Evident că nu e politicos să te desparți de o carte dăruită de autor, dar e mai bine ca romanul (vorba unuia Marean) „care este“, să fie citit de cât mai mulți, decât să rămână uitat într-un raft pentru multă vreme, după ce a fost citit o singură dată.

Prin „Gazeta de Băilești“ facem o invitație la lectură cu câteva precizări, considerăm, necesare cititorilor din generațiile tinere.

Aceștia și cei care nu știu e bine să afle că doamna Sina Dănciulescu e olteancă get-beget, născută la Ciupercenii Vechi, fiică de inginer silvic, șef de Ocol, a copilărit la Străjești-Vâlcea, a început liceul la Rm. Vâlcea și l-a terminat la Craiova, la „Elena Cuza“ – menționată pe Tabla de marmură a școlii printre absolventele de prestigiu; absolventă a Facultății de Filologie a Universității București; debutul poetic în 1957 la Revista clujeană „Steaua“ – prima publicație literară care a încercat desprinderea de principiile „realismului socialist“ și reîntoarcerea la „autonomia esteticului“ – acțiune prigonită în epocă, la fel cu inițiatorul A. E. Baconsky; debutul editorial cu vol. „Ploaie în aprilie“ în 1964, prefațat de Zoe Dumitrescu-Bușuleaga, urmat de „Horă de mână“ 1968, „Sub umbrela mea roz“ – 1973 etc.

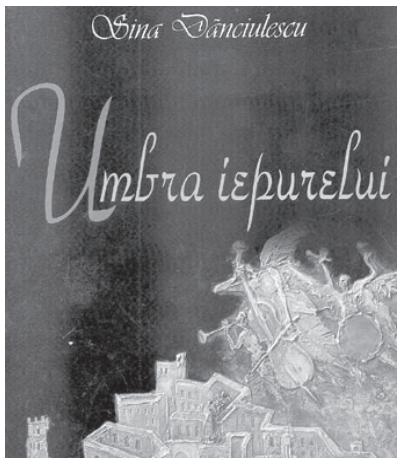

„Umbra iepurelui“ e un roman a cărui modernitate e sintetizată pentru cititor de critical C-tin M. Popa pe a II-a copertă: ***„Romanul Sinei Dănciulescu, alcătuit din îndelungi solilocvii, pagini de jurnal, fișe introspective, inserții onirice, didascalii, este povestea unui daimon numit Eutalia, ființă suprasensibilă, sofisticată, complicată care se supune ecorșeului din dorința de a pătrunde sensul existenței și de a se salva din tenebrele Răului. Himera Umbrei este metafora totalizată a unui timp al dezastrelor ce marchează dureros destinele aflate în pragul aneantizării“.***

Prozatoarea trăiește acut, lucid, conștiința lumii în agonie, încercând recuperarea sinelui prin actul scriiturii. Fragilitate și forță, vulnerabilitate și rezistență sunt termenii unei speciale dialectici a dedublării și, în același timp, a distanțării imposibile.

„Umbra iepurelui“, e o carte istovitoare și eliberatoare despre vionța de înțelegere“

Romanul se structurează, propriu-zis, în două părți, cărora autoarea i-a mai adăugat una, intitulată „Jurnal de autor“, de fapt, o addenda, evident, cu funcții complementare, explicatoare de atitudini, sensuri și intenții ale textului.

Titlul romanului îi definește sugestiv conținutul și e o metaforă pe care d-na Sina Dănciulescu o explică în „Argument“-ul ce precede textul cărții: „Umbra iepurelui“ se implică și ea într-o înaintare prin regresiune. Metafora en titre anticipează efortul prinderii *„iepurelui ce produce «umbra neliniștitoare». Sensibilul joacă aici un rol de ghid-intermediar, fata morgana, vânatul oarecare pentru pelerinul său vânătorul în cursa de urmărire a ceea ce simultan îl urmărește. N-are cum să știe că tocmai acel stimul de aparență, înșelătoare sau concretă, este cel ce îl conduce la locul întemeierii. Singura lui susținere poate fi credința, biblică dar și a minții de pe urmă, că nimic nu se află până nu se și petrece. Căci dacă n-ar ști nu s-ar povesti.“*

Ideea respingerii aplatizării conștiinței prin refugiul în scris e întărită și de motto-ul primei părți – un citat din Emil Cioran, dar și de confesiunea de la începutul „Jurnalului de autor“; cu un regret nestăpânit autoarea motivează alunecarea de la poezie la proză sub presiunea absurdului totalitar, sau trecerea dureroasă din mirificul poetic în banalul prozaic: *„Într-o proză alcătuită din însemnări cu mulți ani în urmă... evidența subestimării devine insuportabilă. Măcar pentru faptul că melosul liric, în care am trăit o viață ca peștele în apă, mi s-a convertit la comunicarea prozaică și ambiguă, improprie unui traseu ascendent dacă nu transcendent“*

D-na Sina Dănciulescu, prin „Umbra iepurelui“, cum spunea Vianu, „comunică și se comunică“, adică rezistă prin scris față de strâmbătățile *„obsedantului deceniu, mai întâi, și ale «Iepocii de Aur», mai apoi.“*

Paginile romanului, fie prin monolog interior, fie prin descrieri și relatări sau comentarii, îl duc pe cititor într-o lume care, cel puțin pentru generațiile tinere, ar părea o pură invenție trezită și nicidecum una trăită aievea, filtrată de eul artistic al autoarei și redată semenilor ei în paginile unei cărți.

Evident, cartea nu aparține literaturii de consum, din contră, se citește mai greu și îl solicită pe cititor prin numeroasele trimiteri la autori (scriitori, filosofi, artiști etc.) din spiritualitatea română și universală, dar și la patrimonial popular național, toate, în fond, expresii ale rafinamentului intelectual al autoarei.

Umbra iepurelui rămâne din copilărie tentația evadării din concretul imediat, sau, mai târziu, chemarea către o frondă legitimă, refuzul, chiar și în intimitate, de înregistrare sinceră în slujba unui ideal impus. În acest sens sunt edificatoare experiențele nefericite de îndrumător de la „Casa Creației Populare și a Mișcării Artistice de Amatori“, de la început, apoi cele de cadru universitar.

De unde se aștepta la un „salt calitativ“ prin trecerea de la o „muncă ideologică“ la una de cercetare științifică și didactică de învățământ superior, dezamăgirea e debusolantă; nicio deosebire!, depinde tot de activiști abtuzi (secretarul de partid, cadriștii sau însuși rectorul).

Eutalia (alter ego-ul) trăiește încercări intime de un deosebit dramatism, fiindcă trebuie să renunțe măcar formal și declarativ la „linia (filiația) călinesciană a zisei critici de creație“ **pentru „**o impotență neosemănătoristă și inhibiție proletculturistă... pentru edificarea realismului socialist în literatură.“

Autoarea apelează la despersonalizare și transferă Eutaliei drama oprimării propriilor aspirații de afirmare a creativității intelectuale într-o universitate aservită totalitarismului prin imperativul cursuri, tovarăși, nu dis-cursuri!!!, **prin care se vădește** comanda socială **a epocii care viza anularea tentației originalității,** omonegizarea societății **prin** crearea omului nou, constructor al socialismului... **etc. etc...**

Autoarea lasă să transpară chipuri umane autentice ale epocii (unora le dă alte nume, altora le menționează numai funcția). Un astfel de personaj real e rectorul de atunci *„... de la «amvonul» Partidului Comunist ce conducea Universitatea se impusese: «Cursuri, Tovarăși, nu discursuri!» Propaganda îi aparținea unui avocat politruc și profesor de socialism, care se pretindea mai comunist decât toți, dat fiindcă fusese (cică) «ilegalist», pentru ce și studenții îl porecliseră Fantomas... pentru Eutalia, mai mult decât pentru oricine altul din Universitate, efectul loviturii letale. ...acum nu mai putea face echilibristica degajării native, cu care bravase somațiile partinice ori piruetele nonșalanței, cu care să mai dezumfle atacurile cotidiene ale criticii și autocriticii...“*

Pentru cunoscătorii mediului academic craiovean de atunci sunt lesne de recunoscut personaje precum profesorul duplicitar de Italiană, actrița Paula, prietena Eutaliei, „cadriștii“ etc. De fapt, autoarea apelează la un procedeu folosit de mult în literatureă și ține, în fond, de faptul că, dintotdeauna, arta a pornit de la realitate; Dante i-a trimis în Infern pe cei care l-au făcut să se exileze din Florența medievală, iar la noi amintim: G. Călinescu, I. D. Sârbu, Petru Dumitriu, Paul Goma, dacă e să menționăm doar câțiva.

„Umbra iepurelui“ poate atrage și cititorii mai puțin instruiți prin emoțiile pe care le degajă confesiunile eroinei – experiențele de viață – copilul cu neastâmpărul dorinței de cunoaștere, adolescenta și apoi tânăra dezamăgită de realitățile rurale, după încheierea studiilor universitare, intelectualul apăsat de discreționismul unor „factori de răspundere“ inconștienți, inculți, imorali și cinici – carieriști, femeia matură împovărată de grijile cotidiene – mamă, soție, prietenă și câte alte ipostaze în care apare Eutalia – toate alcătuind împreună un portret de mare complexitate, o personalitate care simte nevoia să scrie fiindcă are convingerea că e singura rațiune de a exista în limitele demnității intelectuale și morale; scrisul devine, astfel, unica posibilitate de împotrivire, de aceea „se atârnă“ de el precum Al. Philippide „ca un copil de poala mumii“.

Rândurile de față sunt numai încercări de argumentare a unei sincere invitații la lectură; dacă se citește greu e pentru că problematica abordată și modalitățile de exprimare din carte decurg firesc dintr-o conștiință creatoare de o deosebită complexitate, iar această realitate exclude linearitatea ca expresie a simplitatii.

Invitația se adresează în primul rând profesorilor cu pregatire literară , elevilor și studenților filologi. La clasele umanistice de filologie pe „Umbra iepurelui“ poate fi abordată, cu argumentări pe text, modernitatea unui roman contemporan. Pe el și pe altele din această categorie elevii pot să învețe cum trebuie citită, înțeleasă și comentată o carte modernă.

Dacă școala, prin predarea literaturii române, nu va aborda astfel pregătirea noilor generații și se va limita numai – poate nici atât – la abordări formale și superficiale ale unor autori considerațI arbitrar și sezonier „canonici“, viitorii intelectuali nu vor mai ști cum se studiază în bibliotecă, vor copia după fițuici xeroxate la examene și vor rămâne cititori accidentali, eventual de ... Sandra Brown ... sau alți autori de inepții, fiecare etichetată, pentru publiciate comercială... BESTSELLER...

Închei invitația la lectură cu precizarea că pentru cititorul băileștean e un prilej de mândrie să contemple ilustrația copertei I, aparținând maestrului Marcel Voinea, fiu al Băilestiului. E vorba de reproducerea uneia din numeroasele creații ale artistului, intitulată „Spectacol deasupra Cetății.“

Valentin TURCU

Corectitudine și greșeală

Să evităm folosirea abuzivă a derivatelor

Sigur că, având în vedere importanța vocabularului și cu deosebire îmbogățirea acestuia, cu efecte deosebite asupra unei exprimări corecte și expresive, ilustrul ligvist, Valeria Guțu-Romalo, nu putea să „scape“ din sfera preocupărilor Domnieisale problema derivării. Celebrul lingvist pornește de la ideea că lexical se deosebește de gramatică, între altele, prin marea sa capacitate de schimbare. În orice epocă din istoria unei limbi există cuvinte care dispar sau care se întâlnesc destul de rar, dar și fenomenul invers, constând în apariția, de obicei, în număr mai mare a unor cuvinte noi – împrumuturi din alte limbi ori creații interne prin derivare sau compunere.

Se știe că derivarea este un mijloc intern de îmbogățire a vocabularului prin formarea unor cuvinte noi cu ajutorul afixelor – sufixe și prefixe. Tot în categoria afixelor se includ și desinențele, dar cu ajutorul acestora nu se formează cuvinte noi, ci se marchează categorii gramaticale ale aceluiași cuvânt (genul și numărul, la adjective, persoana și numărul, în cazul verbelor).

Alături de alte sufixe, de o deosebită răspândire în limba noastră se bucură itate, sufix neologic, care atașat la diverse baze adjectivale formează substantive abstracte care exprimă calitatea: *fidel – fidelitate; leal – lealitate; timid – timiditate.* Numărul derivatelor formate cu acest sufix este foarte mare, deoarece, în mod teoretic, pornindu-se de la un adjectiv se pot forma multe substantive – *amabilitate, conștiinciozitate, combativitate, fatalitate etc,* cele mai frecvente fiind derivate de la adjectivele terminate în –al: *original; oral; vital; colegial;* de la cele terminate în –bil: *probabil, (im) posibil, (in) adaptabil,* etc sau în –os: *generos, impetuos, nervos, (generozitate, impetuozitate, nervozitate).*

Multe derivate de acest fel sunt frecvente și bine încetățenite în limbă, însă există destule derivate în –itate care reprezintă doar formații de moment, oarecum accidentale sau puțin obișnuite. Cu toate acestea, unele capătă o răspândire destul de mare, așa cum este cazul cu: *periculozitate:* „Cresc faptele antisociale de o deosebită periculozitate, mergând până la încălcarea legilor penale.“ („Scânteia“, nr. 8362/1970); „Condiții de mare periculozitate...“ (Emisiune Tv. din 03.03.1970); *spectaculozitate:* „Reporterii consemnează doar faptele socotindu-le lipsite de spectaculozitate.“ („Săptămâna“, nr. 34/1969); *operaționalitate:* „... pentru a realiza operaționalitatea cunoștințelor...“ (intervenție la o consfătuire privind reorganizarea învățământului, din 1970) sau *intraductibilitate*, termen folosit în revista „Secolul 20“, nr. 8/1966.

Derivat de la adjectivul *perisabil,* substantivul *perisabilitate* își pierde în anumite contexte caracterul abstract și este folosit pentru a indica pierderile materiale din diverse domenii de activitate economică, sens „tehnic“ care se folosește mai ales cu forma de plural: „S-au acordat perisabilități de opt la sută“ sau „Procentul de perisabilități a scăzut.“ („Reflector“ – emisiune TV, din 04.05.1970)

În unele cazuri derivarea unui substantiv nou cu sufixul –itate, pornind de la adjective se datorează unei perechi antonimice analoge. Modelul *propriu* (termen propriu) – *proprietate* (proprietatea termenilor) facilitează formarea substantivului *improprietate* de la adjectivul *impropriu:* „Atragem atenția asupra improprietăților... lor (a cuvintelor, expresiilor)“ („Scânteia“, nr. 8389/1970), context în care folosirea la plural a substantivului trece total nejustificat peste sensul său abstract. Nu este mai puțin adevărat că utilizarea sufixului menționat în formarea substantivelor de la adjective este limitată de existența în limba noastră a altor sufixe cu aceeași valoare, cum este situația derivărilor: *tare-tărie; obraznic-obrăznicie; mic-micime; slab-slăbiciune; urât-urâțenie; alb-albeață.*

Nu puține sunt și cazurile în care raportul între substantivul abstract care denumește calitatea și adjectivul care atribuie calitatea unui obiect este inversat, destul de numeroase fiind adjectivele derivate de la substantive, nume de calități așa cum este situația adjectivului *gustos* derivat de la substantivul *gust* sau *puternic* din *putere.*

În situațiile în care întâlnim un adjectiv derivat de la substantivul care implică o calitate, formarea unui nou substantiv de la adjectiv are ca rezultat crearea unui sinonim al substantivului de la care s-a pornit, vorbindu-se în acest caz de un proces derivativ „în cerc închis“, în care se ajunge de unde s-a plecat. „Derivarea în cerc închis“ cupride destul de frecvent ca termen final un derivat în –itate, superfluu din punctual de vedere al posibilităților de expresie ale limbii. Astfel, pornindu-se de la *grație* se formează adjectivul *grațios*, iar de la acesta la *grațiozitate*, derivatul final și cuvântul de bază fiind sinonime, dar derivatul păcătuiește prin faptul că este mai lung și mai greoi. Aceleași raporturi derivative și semantice se stabilesc și între: *maliție-malițios-malițiozitate; rigoare-riguros-rigurozitate; afecțiune-afectuos-afectuozitate,* ultimul derivat nefiind consemnat în DLRM.

În seria derivativă: *preț-prețios-prețiozitate,* cele două substantive se diferențiază semantic prin faptul că derivatul *prețiozitate* preia numai unul din sensurile adjectivului, un sens secundar – „un rafinament exagerat“ – care nu are corespondent în semantica substantivului de bază, ceea ce înseamnă că cele două substantive sunt clar deosebite semantic și nu pot fi folosite unul în locul celuilalt. Ca echivalent al lui *prețiozitate* era folosit și uneori încă se mai folosește și adjectivul *prețios*, întâlnindu-se exprimări de tipul: „Exprimarea lui este de un prețios supărător.“

O creație de moment, rezultat probabil al unei intenții ironice, constituie derivatul *amicalitate*: „Starea de amicalitate produce numai propoziții în care evlavia se îmbină cu admirația.“ („Sătămâna“, nr.10/1971) Format de la adjectivul *amical*, derivatul dublează substantivul abstract, bine încetățenit în limbă *amiciție*. Dacă se poate afirma că *amiciție* se deosebește de sinonimul său *prietenie* pentru că exprimă un sentiment de afecțiune mai puțin puternic, mai superficial chiar, *amicalitate*, care se încadrează în aceeași serie sinonimică, pare a aduce o nuanță peiorativă, derivând din „spiritul de gașcă“. Printre formațiile recente derivate de la adjective cu sufixul –itate se înscrie și *artisticitate:* „În teatrul românesc din zilele noastre, angajarea politică face trup comun cu artisticitatea.“ („Săptămâna“, nr.21/1971), substantiv abstract care înlocuiește perifrazele *caracter artistic, calitate artistică.* Acest derivat a apărut din aceeași nevoie de substantive abstracte care explică și apariția cuvintelor mai vechi *partinitate și legitate.*

Deosebit de productiv este și sufixul –re, -are, -ire prin care sunt derivate substantive pornind de la teme verbale: *amânare, avizare, escaladare, frustare, uitare, sosire, venire,* etc. După cum este cunoscut, există verbe al căror infinitiv lung substantivat nu se folosește în mod obișnuit, dar publicistica favorizează în mare măsură extinderea acestor formații substantivale. Alături de *a uzita,* care este preferat de multe ori obișnuitelor *a folosi, a întrebuința, a utiliza,* din dorința de exprimare mai elegantă, se formează substantivul, puțin obișnuit, *uzitare:* „De unde această palidă reprezentare? Cred că, mai ales, din uzitarea până la tocire a unor formule.“ („Săptămâna“, nr. 34/1969). Dintre formele lui *a uzita* întrebuințat cu o frecvență mai mare este participiul adjectival *uzitat* (formulă uzitată), așa încât este posibil ca acest adjectiv să constituie punctul de plecare al substantivului *uzitare.*

Un derivat în cazul căruia punctul de plecare pare a fi în mod clar un adjectiv este *inadecvare*: „Atragem atenția asupra inadecvării lor (a cuvintelor și expresiilor) la unele din operele analizate.“ („Scânteia“, nr. 8389/1970) Este evident că substantivul a fost format de la adjectivul *inadecvat*, deoarece nu există un verb *a adecva.* Există însă seria *adecvat, adecva, adecvare,* iar formarea substantivului *inadecvare* conduce la o pereche antonimică: *adecvare-inadecvare,* analogă lui *adecvat-inadecvat.*

Baza derivativă în formarea unor substantive cu sufixul -(a)re, poate fi reprezentată în unele cazuri și de substantive, așa cum este situația substantivului *contextuare*: „Contextuarea evenimentelor...“ („Contemporanul“, nr. 1057/1967) sau *dezeroizare*: „Efortul... de dezeroizare a unor figuri legendare...“ (din același număr al publicației), derivate de la substantivele concrete *context, erou.* Este evident că în cazul lui *dezeroizare* procesul derivativ este complex, această formație implicând cumularea mai multor afixe flexionare: dez-, -iz-, -are. Faptul că nu există derivatele *eroizare* și *dezerou*, pledează în favoarea afirmației că nu poate fi vorba de o derivare în etape succesive.

Exemplele oferite ca și altele care vor urma în numerele viitoare impun concluzia că nu numai dorința de exprimare corectă și nuanțată, ci și bunul-simț ne îndeamnă să evităm folosirea abuzivă a derivatelor, întrucât de multe ori și acestea ne pot juca feste.

Gheorghe GHEORGHIȘAN

Nr. 2
februarie 2009
Gazeta de BĂILEȘTI

Apelul nostru a avut ecou

▶ Continuare din pag. 1

■ **C. Edilitare:**

Lucrări de reparații la edificii și anexe la unități școlare • amenajări garaje la atelierele-școală de la Grupul Școlar „Ștefan Anghel“ • lucrări de reparații și întreținere la stadion • lucrări de reparații ale spațiilor de producere a materialului săditor floricol.

În cuvântul său dl. Gabriel Tica a rugat să se prindă la lucrări și împrejmuirea terenului de sport de la liceu, intervenție la care dl. primar Costel Pistrițu a informat că directorii de școli au prins în buget sume pentru împrejmuirea unităților de învățământ. Dl. Dorin Manciu a apreciat că este foarte bine să se prindă aceste lucrări, care au fost bine gândite și structurate, dar a solicitat să se facă de fiecare dată delimitări precise, să se știe ce este de competența primăriei și ce aparține CL, pentru că de multe ori apar confuzii. Dl. Sabin Gaciu a insistat pe faptul că trebuie gândit bine când se angajează oameni pentru asemenea lucrări, fiindcă s-a constatat că de multe ori lucrurile se desfășoară anapoda, sunt angajați oameni la Legea 76 care se plimbă de colo colo și pentru care se cheltuiesc niște bani care ar putea fi folosiți în alte scopuri. A întrebat dacă s-a făcut un calcul referitor la valoarea materialelor care trebuie procurate pentru asemenea lucrări. A pedalat pe ideea de a se acorda mai mare atenție acestei acțiuni, de a fi încadrați oameni serioși, muncitori și pregătiți pentru executarea lucrărilor propuse. Dl. Ioan Negreț a pus accent pe faptul că lucrările propuse n-au fost bine gândite, pentru că nu înțelege cum se poate vorbi de selectarea deșeurilor nedegradabile din zonele de depozitare, iar decolmatarea Balasanului se face cu utilaje, nu manual. Lucrările la stadion să se facă în mod legal, pentru că, deși apreciază ce s-a realizat acolo – gazon, faianță, gresie, mobilier – trebuie să se respecte litera legii. Dl. primar a precizat că, deoarece și în trecut decolmatarea s-a făcut tot manual, și-a însușit această procedură. D-na Elena Jianu, fără a intra în polemică, a precizat că plasticul se degradează în mulți ani și că nu este rău că a fost prevăzută o astfel de lucrare. Școlile organizează acțiuni ecologice și pot fi solicitate, pentru că în mod sigur vor răspunde cu promtitudine. Dl. Mugurel Mânzână a apreciat intervenția d-nei Jianu de a fi solicitate școlile, dar elevii să fie implicați în acțiuni de curățenie în parc sau în locuri de agrement pentru a-și da mai bine seama de valoarea educativă a muncii, însă la selectarea deșeurilor nu este admis să fie folosiți, fiindcă este contrar normelor Ministerului Sănătății.

Proiectul a fost aprobat în unanimitate.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă programul de ocupare temporară a forței de muncă și de împuternicire a primarului municipiului pentru repartizarea locurilor de muncă, se precizează că, în baza art. 78 din Legea 76/2002, pentru executarea unor lucrări edilitare, de infrastructură și ecologice, executivul a propus angajarea a 100 de persoane și împuternicirea d-lui primar pentru repartizarea locurilor de muncă subvenționate. Dl. Dorin Manciu a întrebat dacă numărul de 100 de persoane a fost stabilit în funcție de buget, edilul-șef răspunzându-i că, teoretic, 30% se plătește de la bugetul local și 70% de la șomaj, dar un calcul atent duce la concluzia că în mod practic s-a plătit 50% de la buget. De cele mai multe ori banii de la agenția de șomaj nu vin la timp și se plătesc tot de la primărie, făcându-se cheltuieli care se recuperează destul de greu. Dl. Ioan Negreț și-a exprimat surprinderea că încă nu se știe că în perioada de iarnă – jumătate din an – toți banii vin de la agenția de șomaj, iar în cealaltă jumătate cei de la șomaj contribuie cu 70% iar primăria doar cu 30%. Și-a exprimat nemulțumirea că nu s-au făcut diligențe pentru prelungirea perioadei contractuale pentru încă două luni și astfel oamenii n-au putut beneficia de ajutorul de șomaj. Chiar dacă unii susțin că s-au angajat oameni nepricepuți, este bucuros că prin munca acestora s-au realizat multe lucruri în Băilești. Deoarece a considerat că 100 de persoane sunt insuficiente, a propus să se angajeze 150. Răspunzându-i, dl. primar Costel Pistrițu a informat că pentru cei angajați până în luna noiembrie, de la primărie s-a plătit un miliard de lei vechi, iar pe o parte a perioadei cei de la agenția de șomaj n-au dat niciun ban, pentru că n-au avut. Dl. Amza Dumitrașcu a fost de părere că în situația actuală a angaja 100 sau 150 de persoane este prea mult. Dacă se privește problema numai din punct de vedere social, încadrarea și-ar găsi justificarea, dar, dacă se ține seama de situația de criză, este foarte greu să se poată plăti acești oameni, la care se adaugă și valoarea materialelor necesare. Dl. Vasile Duinea a pus accent pe faptul că numărul de persoane este orientativ și că dl. primar are dreptate când spune că mulți din cei încadrați nu-și realizează normele, dar sunt totuși plătiți. Este mai bine să fie încadrați mai puțini oameni, dar buni, iar noi să fim atenți să le asigurăm lucrări prin care să justifice banii pe care îi primesc. Dl. Mugurel Mânzână a abordat această situație și din punct de vedere sentimental, precizând că din moment ce consilierii locali și primarul, la timpul potrivit, au acordat celor de la șomaj anumite facilități privind concesionarea imobilului în care funcționează, ar fi normal și moral ca și dumnealor să răspundă cu aceeași monedă și să trimită banii la timp. Dl. Sabin Gaciu a întărit ideea d-lui Duinea că numărul de angajați este orientativ, că se poate propune a se angaja între 30 și 150 de persoane și a rugat consilierii să-l ajute pe dl. primar în acțiunea de selectare a oamenilor care urmează a fi angajați.

Proiectul de hotărâre, cu amendamentul ca la numărul de angajați să apară precizarea între 30 și 150, a fost aprobat cu 15 voturi „pentru“, neobținând sufragiile d-lor Ioan Negreț și Cătălin Nețа.

Au fost dezbătute în continuare cele patru proiecte de hotărâre supuse atenției asistenței de dl. primar Costel Pistrițu.

Referitor la Proiectul de hotărâre privind aprobarea schimbării denumirii „Creșei“ din str. G-ral I. Ghenescu, nr. 2 în „Centru de zi pentru copii“, se stipulează că imobilul respectiv face parte din domeniul public al municipiului, a fost dat în folosință în 1975 cu destinația de creșă pentru copii. La parter funcționează cabinete stomatologice, iar la etaj s-au desfășurat diferite activități, altele decât cele pentru care a fost destinat, în prezent este neutilizat și aflat într-o stare avansată de degradare. Ținând seama de cele expuse anterior, executivul a propus înființarea „Centrului de Zi pentru Copii“, care să funcționize în spațiul de la etaj, propunere care are la bază art. 36, alin.2, lit. „c“ și alin. 5, lit. „d“ din Legea 215/2001. Venind cu explicații suplimentare, dl. primar a menționat că Planul Integrat de Dezvoltare Urbană pentru centrul municipiului trebuie să aibă și o conotație socială, să se dea copiilor posibilitatea ca după ore să-și facă temele până la ora 16.00, când părinții termină serviciul. Schimbarea este momentan din punct de vedere principial iar pe parcurs se vor aduce lămuriri și completări. Centrul se poate înființa, dar se și poate renunța la el, totul fiind în funcție de proiect. Acum s-au făcut primele informări, iar în luna februarie se va prezenta proiectul în detaliu. Dl. Gabriel Tica a susținut ideea înființării acestui centru, care, din câte a înțeles, este centru de zi în care vor veni copiii din familii nevoiașe, iar selecția se face în urma unei anchete sociale. Dl. Ioan Negreț, după ce a precizat că în acest loc era vorba să se mute biblioteca, a propus să se găsească o altă locație pentru centrul de zi.

Supusă la vot, propunerea executivului a fost aprobată cu 15 voturi „pentru“ și două „împotrivă“ – Ioan Negreț și Cătălin Nețа.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre privind elaborarea Planului Integrat de Dezvoltare Urbană pentru Centru Municipiului, prin Programul Operațional Regional 2007-2013, se menționează obiectivele dezvoltării regionale și a celor specifice, care trebuie să se încadreze în următoarele categorii și operații de activități eligibile: reabilitarea infrastructurii urbane și îmbunătățirea serviciilor urbane, inclusiv transportul urban • infrastructura pubică urbană • transport și mobilitatea populației • dezvoltarea durabilă a mediului de afaceri • reabilitarea infrastructurii sociale • patrimoniul cultural mondial (UNESCO), național și local, din mediul rural.

Proiectul de hotărâre a obținut sufragiilor tuturor consilierilor locali.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre referitor la achiziționarea unei suprafețe de teren intravilan pentru construirea noului sediu al primăriei și de constituire a comisiei de negociere a prețului, se precizează că, având în vedere că activitatea personalului primăriei se desfășoară în mai multe locații, că sediul actual se află într-o stare avansată de degradare, imobilul prezentând fisuri și crăpături accentuate în structura de rezistență în partea de Est și, mai ales, că imobilele din str. Revoluției sunt revendicate de urmașii foștilor proprietari, executivul a propus aprobarea achiziționării unui spațiu destinat construirii noului sediu și constituirea comisiei de negociere a prețului de achiziție, împuternicirea d-lui primar Costel Pistrițu și a d-nei director executiv Violeta Moțățăeanu de a semna actele cu instituțiile abilitate. Dl. primar și-a exprimat regretul că formularea din proiect a lăsat loc de interpretări, a menționat că, după cum este deja cunoscut, CL are bani cu destinației specială „Construcție primărie“ și că, dacă anul acesta obiectivul nu se finalizează, nu se mai alocă sume în acest scop și se retrag și cele existente. Este nevoie să se găsească un teren pentru amplasarea sediului primăriei, regretând că terenurile din domeniul public n-au fost bine gestionate. Normal este ca primăria să fie în centrul municipiului, motiv pentru care trebuie să se stabilească cu precizie limitele centrului. Președintele Comisiei de cultură, d-na Elena Jianu, a informat că la ședința comisiei s-a venit cu amendamentul de a se identifica posibilitățile, acestea să fie aduse la cunoștință și după aceea să înceapă negocierile pentru achiziționarea terenului, intervenție la care dl. Ionel Mușuroi a precizat că, dacă terenurile sunt pe domeniul public, nu este nevoie de achiziționare, deoarece ele sunt ale primăriei. Intervenind în discuție, edilul-șef a pus accent pe necesitatea de a se stabili cu precizie ce se dorește, unde se dorește, adică aria în care să fie amplasată primăria, iar comisia să depisteze spațiile, să se discute și să se aleagă cea mai bună soluție. Dl. Ioan Negreț a informat că atunci când moștenitorii prințului Știrbei au câștigat procesul, s-au căutat soluții, deoarece sediul actual este depășit fizic și moral. S-a discutat cu arhitecții și s-a hotărât ca primăria să fie amplasată în centru. Deși consilierii au propus să se folosească sediul fostului IAS, n-a fost de acord și s-a orientat spre cădirea CEC, însă reprezentanții instituției respective au cerut 27 de miliarde de lei vechi, fără TVA. Ideea care l-a călăuzit a fost să se aștepte terminarea procesului, dar din cauza justiției, s-a tot amânat. A fost de părere că este bine să se mai aștepte, să nu se renunțe la clădirea CEC și să se reabilitize actualul sediu, operațiune care, conform proiectului întocmit, costă circa 6 miliarde de lei vechi. Dl. Sabin Gaciu a întrebat care este situația actuală a terenului și a considerat că este, într-adevăr, bine să se mai aștepte puțin. Să se constituie comisia, să se identifice terenurile și poate că până atunci se finalizează procesul. Dl. viceprimar Paul Mitroi a informat că s-au purtat discuții cu proprietarii la care au participat dl. primar, dumnealui și dl secretar și ar fi ajuns la concluzia că este posibil să se reducă suma avansată, iar, în anumite condiții, chiar să se doneze imobilul și terenul. Dl. Mugurel Mânzână a insistat pe faptul că având bani în cont trebuie să-i cheltuim, în caz contrar pierzând acești bani și a avansat ideea că se pot achiziționa și alte terenuri, nu neapărat pentru sediul primăriei. Revenind asupra unei intervenții anterioare, dl. primar Costel Pistrițu a susținut că este absolut necesar să se stabilească cu precizie aria în care se poate circumscrie terenul, termenul până la care să se achiziționize, prețul în care să se încadreze și să ne asumăm cu toții responsabilitatea. A propus ca din comisie să facă parte consilieri și reprezentanți ai executivului. Dl. Amza Dumitrașcu, după ce și-a exprimat convingerea că trebuie să avem un sediu al primăriei, deoarece multe comune au construit sedii moderne și este chiar jignitor ca un municipiu să nu aibă un sediu pe măsură, a pedalat pe ideea că, pe lângă reabilitarea actualului sediu, este nevoie și de o altă alternativă. Conjuctura actuală ne avantajează, piața imobiliară creând anumite facilități. A propus să fie consultați și cetățenii municipiului, ca principali beneficiari, prin organizarea unor dezbateri publice în care să se vină cu argumente indubitabile. Dl. Dorin Manciu a avansat propunerea de a se reformula conținutul proiectului. Repunerea pe rol a procesului cu proprietarii este în avantajul nostru, iar suma solicitată de urmașii acestora nu este mare, reprezentând două luni de salariu al funcționarilor primăriei. N-ar fi rău să se stabilească și o sumă medie pe metrul pătrat de teren. În urma discuțiilor s-a ajuns la formularea: „Se aprobă constituirea comisiei pentru analizarea și identificarea până la data de 31.03.2009, în zona din centrul orașului, a unor terenuri pe domeniul public, pentru construirea sediului primăriei, iar, dacă nu există pe domeniul public, achiziționarea unui teren de la privați, oferindu-se o sumă între 100 și 200 de mii de euro.“ Comisia propusă pentru negocieri are componența: Dorin Manciu, Irinel Codruț Mușuroi, Mugurel Mânzână, Costel Pistrițu, Paul Mitroi, Mihai Barbu și Violeta Moțățăeanu.

În această formulare, proiectul a fost aprobat în unanimitate.

Referitor la Proiectul de hotărâre privind aprobarea scoaterii la vânzare a imobilelor proprietate privată a CL, în care își desfășoară activitatea unele cabinete medicale se stipulează că, având în vedere prevederile OUG. 68/2008, referitoare la legalitatea operațiunii de vânzare, executivul a propus adoptarea unei hotărâri în acest sens. Dl. primar a propus să se aprobe scoaterea la vânzare numai a cabinetelor din imobilul de pe str. Victoriei, nr. 164, nu și a celor din str. G-ral I. Ghenescu și să se prevadă în contractul de vânzare-cumpărare obligativitatea ca pe o perioadă de 15-20 de ani cumpărătorul să nu schimbe destinația, iar în caz contrar, să se rezilieze contractul.

Proiectul cu amendamentul de scoatere la vânzare numai a spațiilor din str. Victoriei a obținut sufragiile tuturor aleșilor locali.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre privind mandatarea Primarului Municipiului Băilești de a întocmi Raportul de evaluare a performanțelor profesionale individuale ale secretarului unității administrativ-teritoriale pentru activitatea desfășurată în perioada 01.01.2008-31.12.2008, prezentat de dl. viceprimar Paul Mitroi, se menționează că în perioada 01.01-31.12 a fiecărui an se face evaluarea persormanțelor profesionale individuale ale funcționarilor publici, evaluarea activității secretarului fiind făcută de către primar pe baza propunerii CL, iar calificativele pot fi: F. Bine, Bine, Satisfăcător, Nesatisfăcător. Dl. Dorin Manciu și-a exprimat surprinderea că evaluarea trebuie făcută de primar la propunerea CL, ci nu direct de organul legislativ local, la care dl. Ionel Mușuroi a precizat că în organigramă primarul și CL apar pe aceeași linie, dar primarul, fiind permanent împreună cu secretarul, conoaște cel mai bine activitatea acestuia și este normal să-l evalueze. De fapt, evaluarea ar fi trebuit făcută de ambii primari, însă noua lege a apărut pe 14.07.2008, iar vechiul primar care trebuia să facă evaluarea în termen de 15 zile de la expirarea mandatului, nu se mai încadra în prevederile acestei legi. Dl. Sabin Gaciu a precizat că, deși este o neconcordanță în expunerea de motive, este bine să se aprobe proiectul așa cum a fost formulat. Dl. Mihai Barbu a menționat că, într-adevăr articolul din lege dă naștere la interpretări, dar evaluarea trebuie făcută de către primar la propunerea CL. Fiind mulțumit de calificativul acordat, a fost de părere că nu este bine să fie respins proiectul și să se meargă la Prefectură cu un nou proiect de hotărâre. Dl. Irinel Codruț Mușuroi, avocat de profesie, a precizat că, oricum ar fi interpretat articolul din lege, calificativul în urma evaluării activității, îl dă primarul, ci nu CL.

Proiectul de hotărâre a fost aprobat în unanimitate.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se ia act de scoaterea din funcțiune a unor bunuri care se află în administrarea SPADPP Băilești, prezentat de dl. Fănel Glonța, șeful serviciului, se menționează că, ținând seama de Adresa nr. 11/20.01.2009, a SPADPP, executivul a propus să se ia act de scoaterea din funcțiune a următoarelor bunuri: Barăci metalice cu număr de inventariere 1119, 1120, 1121; Magazie filer – nr. înmatriculare 1105; Stație Reisser – nr. înmatriculare 4052; Magazie materiale – nr. înmatriculare 1103; Rezervor metalic – nr. înmatriculare 2011; Rezervor metalic stație Reisser – nr. înmatriculare 2021.

Dl. Dorin Manciu a întrebat dacă aceste bunuri mai există și a pus întrebarea retorică ce s-ar întâmpla dacă ar apărea o hotărâre prin care să se solicite inventarierea și casarea lor.

Din acest colț de pagină, ne exprimăm bucuria că apelul nostru din numărul anterior a avut ecou la aleșii urbei care, în ciuda faptului că au exprimat puncte de vedere diferite, conform viziunii și personalității fiecăruia, spre meritul lor, au renunțat la afirmații pătimașe și la orgolii.

Gheorghe GHEORGHIȘAN

Cyan Magenta Yellow
Black

"Întinde mâna, prietene!"

Omul nu trăiește izolat! Leagă prietenii și coopereazǎ cu semenii săi în fiecare clipă.

Copilul face primii pași și-și caută prieteni de joacă și năzdrăvănii. Apoi își vrea coleg de bancă prietenul de la grădiniță și mai târziu prietenia este susținută de aceleași aspirații.

Îndrumați de doamna dirigintă, dar și profesoară de Limba română, d-na Ciuciulin Dora, am inițiat un parteneriat cu elevii de la Școala cu clasele I-VIII Ghidici. În acest sens, i-am invitat la noi în școală în ziua de 15 ianuarie 2009, pentru a cunoaște împreună mai multe aspecte din viața „Luceafărului poeziei românești", Mihai Eminescu.

Primul pas în închegarea unor prietenii cu acești elevi a fost un dar care ne-a bucurat pe fiecare dintre noi: portretul lui Mihai Eminescu, realizat de un elev al Școlii Ghidici.

Pentru început ne-am cunoscut, am discutat pe teme școlare și apoi fiecare dintre noi a prezentat date despre marele poet.

Referatele au detaliat note biografice și comentarii asupra operei lui Mihai Eminescu.

A urmat un recital de poezii care ne-a dus în lumea lirică a scriitorului.

Întâlnirea s-a încheiat cu o invitație de vizită la Școala Ghidici în luna mai, pentru a ne cunoaște și mai bine.

Acest pas în parteneriatul inițial sub genericul: „Întinde mâna, prietene!" a constituit o aprofundare a cunoștințelor școlare și, mai ales, o întărire a colaborării.

Elevii din școala noastră își doresc foarte mult să coopereze cu alți copii și de aceea noi suntem nespus încântați de acest minunat parteneriat și sperăm să ne împrietenim unii cu alții cât mai mult.

Sunt sigură că s-au simțit bine la noi, pentru că ne-au mărturisit acest lucru la plecare și îi așteptăm din nou la școala noastră!

Iulia-Maria VĂDEANU,
Clasa a VI-a Școala nr. 3 Băilești

Date și evenimente ce pot fi celebrate de-a lungul anului 2009

Datele și evenimentele, altelele în afara celor consemnate de noi, nu vă opresc să meditați și asupra altora care v-au marcat viața timp de 45 de ani, 1944-1989. Vă invităm să păstrați legătura cu noi, participând și la manifestările ce vor fi organizate de către Casa de Cultură, ori prin emisiunile radiofonice. Dacă prin preocupările dumneavoastră veți descoperi documente care să ateste evenimentele despre care ne vom preocupa de-a lungul anului trimiteți-ni-le spre a le prezenta și prin intermediul ziarului local – „Gazeta de Băilești".

• 1836-1839 s-a temeluit biserica "Sf. Apostoli Petru și Pavel" la dorința dvornicului Barbu D. Știrbei, stăpân al moșiei Băileștiului și viitor domn al Țării Românești între anii 1849-1856.

• 100 de ani de când a fost dată în folosință Școala Primară de Băieți nr. 1. Pentru a lămuri cu atenție evenimentele petrecute în sfera de lucru a școlii respective precizăm că școala a

fost gândită de principele Alexandru B. Știrbei încă de la anul 1885 când a hotărât să-și lege numele de comunitatea băileșteană printr-o biserică și o școală. Biserica s-a ridicat în anul 1887 iar școala s-a ivit cu greutate, deși erau deja multe cereri pentru a învăța carte. Până la împlinirea gândului legat de școală, cursurile s-au ținut în case particulare din jurul școlii. Școala respectivă a fost îndrumată de învățători precum Ioan C Popescu, încă din anul 1876, ori învățătorii Petre și Alexandru Stanculescu pe la anul 1882. De menționat că în deceniul 1800-1900 la această școală au fost școlarizați 69 de „Dorobanți" și 50 „Călărași" din Plasa Balta.

În 1895 își facea prezența învățătorul Ilie Pârvulescu care se transfera la Șc. nr. 3 din Băilești, iar în anul 1927, când se pensiona, colegii montau pe peretele clasei în care învățase, o placă comemorativă. Școala tip Spiru Haret și-a tot mărit spațiul de învățământ din inițiativa unor învățători ca Dumitru Guișetoiu 1896, Ion Minoiu 1899, dar tocmai în anul 1909 căpătase forma sub care a funcționat neîntrept până în anul 1956 când se unea cu școala nr. 4. De menționat că școala fiind încăpătoare a găzduit cursurile Gimnaziului Băilești, la începuturi, când inițiatorul a fost profesorul Gh. Tomescu 1922.

În anul școlar 1956-1957 Școala Primară nr. 1 devenea Școala Elementară nr. 4, așa precum spune o însemnare aproape cronicărească a învățătorului director Nicolae D. Ciochia, pe Registrul de prezență al școlii: „Începând cu anul școlar 1 septembrie 1956-1957, școala elementară nr. 4 s-a desființat, ca unitate, mixtindu-se cu școala de 7 ani nr. 4. A rămas, deci, școala de 7 ani nr. 4 „Sub această emblemă școala a funcționat până în anul 1974, când și-a mutat efectivul de elevi în noua cladire de școală în imediata apropiere a bisericii „Adormirea Maicii Domnului". O data cu băieții au fost aduse și elevele școlii nr. 1 de fete. Vechiul spațiu de învățământ în care funcționase neîntrerupt școala nr. 1 a servit drept ateliere, iar clasele au fost transformate în Săli ce au servit elevilor la instruire practică, în baza evoluției ideii ce viza legarea învățământului de practiceă avându-se în vedere că aceasta era o cerință a învățământului românesc, iar în Băilești apăruse Școala Medie și nu exista spațiu. În acest caz fosta școală nr. 4 a servit nevoilor instituției școlare nou înființată până când s-a repus în funcțiune localul Liceului Industrial.

O noua școala modernă, cunoscută drept Școala Generala nr. 1, de pe strada Panduri. Aceasta nu a apărut pe un teren gol: Încă din anul 1935,

în zona de vest a orașului a funcționat în diferite case particulare (Casa Dasu Gabroveanu și Ștefan Gabroveanu) Școala Primară nr. 5. La 20 ianuarie 1968 toți elevii din această zonă s-au adunat în cadrul Școlii nr. 1.

• În 1974 se dădea în folosință actuala școală generală nr. 4. Cu acestă ocazie, fosta școala nr. 1, de baieți căpăta altă destinație, ateliere de instruire practică pentru Liceul Industrial Băilești, apoi cladirea este concesionată, reabilitată pentru a-și desfășura activitatea Centrul Educațional Teodora.

• 120 de ani de activitate a Școli Primare nr. 4 (Chiril Pătruț). Născut 1885, decedat 1949.

În anul 1869 murea la Nisa, în Franța, principele Barbu Știrbei.

La 17 decembrie 1979, la vârsta de 84 de ani, murea generalul Iancu Ghenescu și era înmormântat la Făgăraș.

La 17 septembrie 1909 se năștea Alexandra Știrbei, fiica cea mare a principelui Gheorghe Știrbei stăpânul moșiei Băilești de la 1832 până la 30 decembrie 1917, când a murit.

• În 2009 se împlinesc 145 de ani de când Băileștiul a fost trecut, în baza legi de organizare și administrare a satelor și comunelor din România, de la stadiul de sat la comună rurală nerezidență.

• În 1924, acum 85 de ani, în comuna urbană Băilești, se ridica monumentul „Reîntregirea" spre aducere aminte a vitejiei trecutului strămoșesc.

• În anul 1989 a avut loc revoluția care a făcut posibilă trecerea la o nouă oranduire social-economică și politică.

În 2009 se încheie perioada de formare a primei generații rezultată din efortul și sacrificiile revoluției.

Este timpul să ne întrebăm serios care este lecția de viață pe care generația care va intra în viața socială a primit-o de la noi de-a lungul a 20 de ani, perioadă cunoscută ca fiind una de tranziție. Probabil că le-ați vorbit despre intenția de a forma un Om „Nou" având ca prototip același Om „Nou" pe care L-a gandit IIsus Cristos, Mohamed, Budha, Luther, Rousseau, dar și Lenin, Stalin, Ceaușescu, Gorbaciov „Regretabil, acest om nu poate să mai apară azi fiind ca într-o lume în care păcatele vechi sunt atât de active și atât de prezente nu se poate gândi un Om „Nou" care sa fie și bun."

Nicolae MIU

BALADA COZILOR

Motto:
„...ou sont les queues d'antan"
(după Fr. Villon)

Fenomen ca și uitat,
Neglijat de analiști,
Dureros perpetuat
În ani cenușii și triști...,

Coșmarul sărmanei gloate,
Cuprinsă de isterie
Și necazurile toate
În a vieții comedie...,

O pestriță-nșiruire
De lume parcă neroadă,
Lovită de nălucire,
A fost botezată... coadă!...

Spre sfârșitu-acelei ere,
Unu cinic, dar lucid,
I-a zis cozii – „aliniere
Politicii de Partid"!...

Cozile erau în față
Sau pe lângă-alimentare,
Și nu lipseau nici din Piață
Și nici de la aprozare...,

Căci, trăind de azi pe mâine,
Într-o lume-nfometată,
Erau zilnic cozi la pâine
Ca-nainte niciodată...

Pretutindeni pe aici
Se sculau în miez de noapte
Cei ce aveau copii mici,
Să stea la coadă la lapte...

Cozi la carne, la mezeluri,
(Cu soia), fructe, legume,
La brânză de orice feluri
Precum nicăieri în lume...

Pepsi, cafea naturală
Luau numai potentații
Și mai greu o portocală
Cine nu avea relații...

Avea plebea proletară
Acces doar la surogate,
Produse la noi în țară
Și „științific" preparate!!!

Cozi la pui, puși doi la pungă,
„Adidași" – biete picioare –
Și pentru toți, să le-ajungă,
Căpățâni – „calculatoare"...

Cozi la pește congelat,
La făină și mălai,
La orez, ulei „vărsat",
De soia... ferice trai!!!

Primăvara... cozi la toate,
Căci, cu chin și supărări,
Erau demult terminate
Prin pivnițe și cămări...

Cozi în arșița de vară,
În a zidurilor umbră,
Doamne, ce soartă amară
Și ce perspectivă sumbră!!!

Cozi de toamnă-n vânt și ploi,
Așteptând la „Aprozar"
Să „bage" marfă, apoi;
De multe ori – în zadar!

Cozi de iarnă, nesfârșite,
Cu scandal fără ecou,
La carne, pe-nghesuite,
De Crăciun și Anul Nou...

Coadă – izvor de miasme
Și simbolul penuriei,
Producătoare de spasme
Și emblema sărăciei!...

„Ce se dă?" sau „Ce se bagă?",
„Mai e-n rafturi?", „Apucăm?"
„O să-mi dea o pâine-ntreagă?"
„Până când mai așteptăm?"...

Îmbrânceli, înjurături,
Nasturi rupți, nervi agitați,
Cu călcări pe bătături
Sau de pantofi descălțați...

Țipete, căciuli căzute...
În lupta de-naintare,
Portofele dispărute,
Geamuri sparte la intrare...

Cu cristoși, pești, dumnezei
Și draci – toți în imprecații,
Cu morții, sărmani de ei,
Se-nfruntau în altercații...

Pentru trimiteri exprese
Foloseau imperativul;
Pentru restul de excese
Se impunea... optativul...

Astfel, mame și neveste,
Surori, fiice, orificii
Se-amestecau în aceste
Lingvistice... artificii...

Vuia coada, blestemând,
Repetat la „carne"-n Piață,
Pe cine nu sta la rând,
Sau intra direct prin față...,

Mai ale când cel vizat,
Cu tupeu și dolofan,
Era din „ăi de la Sfat",
Sau, cumva, ... milițian...

Când se formau cozi de seara,
Unii își luau scăunele
Și aproape-n toată țara
Se întocmeau și... tabele...

Tot pe-atunci s-a atestat
Ce n-a fost dat să se vadă,
Însă fapt adevărat:
Se vindeau locuri la coadă...

Noaptea povesteau pe rând
Întâmplări adevărate,
De demult sau de curând,
Dar și bancuri deocheate...

Și politice, pe șleau,
Dar discret, fără sonor,
De teamă că îi turnau,
Din coadă... „cozi de topor"...

.....

Târziu – „factorii de sus"
Au mai cosmetizat starea;
Cozile s-au mai redus
Cu... raționalizarea...

Și-astfel, coada speriată
A aflat că, prin „decret",
„Cartela" de altădată
Era numită „tichet"...,

Că problema se punea
De Tovarășul „politic",
Iar poporul se hrănea
„Rațional" și „științific"...

Dar, de fapt, înfometată,
Tot la coadă Nația
Aștepta „disciplinată"
Să-și primească... „rația"...

Pâine, zahăr și ulei
Tot la coadă se dădeau,
Că intrase-n obicei,
Însă nu prea ajungeau...

Carne, unt și ouă – rar –
Fiindcă aveau pașaport;
Coada le-aștepta-n zadar,
Fiind duse la... export

.....

La țară nu erau cozi,
Nici produse alimentare...;
Ce puteau să dea la plozi
Bieții țărani de mâncare?!...

Fiindcă dădeau pâinea Țării,
N-aveau pâine și, lihniți
Și în culmea disperării,
Luau la câmp... biscuiți...,

Sau plecau, pe rând, săracii,
Punând mână de la mână,
Să ia din oraș, cu sacii,
Pâine pentr-o săptămână...

.....

Dar, cum traiul omenesc
E mereu multicolor,
Era sublim și grotesc
Pitorescul cozilor...

Îmi mai stăruie în minte
Imagini de plâns și haz
Rămase de mai-nainte,
Când era coadă la gaz...

Ca tunetu-n miez de vară
Se ducea în oraș vestea:
„Vine gaz până deseară!"
Și-astfel începea povestea...:

Se tot aliniau vase,
Mai bune sau mai turtite,
Damigene unsuroase,
Sau bidoane ruginite...

Sau, să țină loc, pietroaie,
Cărămizi și oale sparte,
Sau gogemite butoaie
Și canistre „furluate"...,

Însă gazul greu venea,
Iar noaptea plăteau pe Fane,
Unu de se fudulea
Că e paznic la bidoane...

În sfârșit, când venea gazul,
Până să „se dea" – belele –
Că „de sus" schimbau „macazul"
Și se venea cu... „tabele"...

Se făcea-n mare scandal,
Cu cor de protest, vânzarea,
Într-un concert infernal
Ce-l dădea încrâncenarea

Și-și asocia, treptat,
Drept acompaniator,
În crescendo sacadat,
Vacarmul bidoanelor...

.....

Au, după ani de tranziții,
Trează-n inimile lor,
Destui și fermi pe poziții,
Nostalgia cozilor...

Păi, ce, cozi, ce dacă-au fost?!
De foame cine-a murit?!;
Mulți trăim acum mai prost
Și-o lungim la nesfârșit!!!

Bine-ar fi cu cozi din nou
Și la ele zeci de ani,
Fără certuri cu ecou,
Pe nimic să se dea... bani!...

Envoi (Închinare)

Închin aceste rânduri de final
Memoriei jupânului Villon
Ce s-a-îmbătat și a făcut scandal
Prin hanuri la Paris și la Lyon,

De tribunale ne-având habar,
Și dând cu tifla sorții totodată,
Se-ntreba treaz poetic în zadar
„...unde sunt Doamnele de altadată?"

Valentin TURCU

Cyan Magenta Yellow
Black

Nr. 2
februarie 2009
Gazeta de BĂILEȘTI

Copiii și drepturile lor

Sâmbătă 24 Ianuarie 2009, zi cu înaltă semnificație în istorie, a fost, pentru elevii caselor a III-a și a IV-a din Băilești și din comunele învecinate, un prilej de a arăta că „meseria“ de cetățean se învață de mic. Ei au participat la Olimpiada de educație civică organizată de Școala nr. 5 „Av. P. Ivanovici“ Băilești, faza zonală.

Expuși zilnic violenței verbale ce se întâlnește atât de des pe străzile orașului, acești copii au demonstrat, prin modul în care au înțeles să se pregătească pentru acest concurs, care a devenit tradiție de câțiva ani, că își cunosc drepturile și știu să creeze diferite situații în care acestea sunt sau nu sunt respectate, realizând colaje, desene dar și compuneri impresionante prin sensibilitatea limbajului și intensitatea trăirilor redate.

Stând sub semnul ideii că: „Demnitatea persoanei într-o societate democratică“ trebuie respectată, elevii au avut un subiect comun (deși între clasele a III-a și a IV-a există, cel puțin, o diferență de vârstă, de însușire a competențelor școlare). Subiectul propus a fost: „Copilul are dreptul de a fi supus la tortură, pedepse sau tratamente crude, inumane, degradante.“

În urma evaluării lucrărilor, s-au obținut următoarele rezultate:

- la clasa a III-a: locul I – echipajul format din Cioară Andreea-Bianca și Mălăescu Vanesa Lavinia, de la Școala nr. 4, Băilești, învățătoare Pădureanu Lavinia – 96 p; locul II – echipajul format din Stănoi Delia și Tibreanu Bogdan, de la Liceul „Mihai Viteazul“, Băilești, învățătoare Popescu Gabriela – 91 p;
- la clasa a IV-a: locul I a fost obținut de echipajul format din Enea Bianca și Gheorghișan Bianca de la Școala nr. 5, Băilești, învățător Nicolescu Grigore – 97,5 p și de echipajul format din Poenaru Mădălina și Georgescu Livia, Școala nr. 5, Băilești, învățătoare Ene Ecaterina – 97 p.

Aceste două echipaje vor reprezenta orașul la faza județeană a concursului.

Locul II a fost obținut de echipajele compuse din Staicu Ioana și Bivolan Cristina, Școala nr. 5, Băilești, învățătoare Ene Ecaterina – 93 p, echipajul Alniți Beatrice și Deca Loredana, de la Școala nr. 5, Băilești, învățător Nicolescu Grigore – 88,5 p. și echipajul Guțu Teodora și Ghițulescu Raluca, de la Școala nr. 3, Băilești, învățătoare Mitrică Vasilica – 87 p; locul III a revenit, cu același punctaj – 80 p echipajelor:

- Gabroveanu Manuela și Iureș Michelle de la Școala nr. 1, Băilești, învățător Călin Cătălin;
- Grimm Mihai și Cârceanu Claudiu, de la Școala nr. 3, Băilești, învățătoare Mitrică Vasilica;
- Bădină Gheorghiță și Sărdaru Bianca, de la Școala nr. 4, Băilești, învățătoare Vălu Ionica.

S-au mai acordat și o serie de mențiuni și premii de participare pentru celelalte echipaje.

Pe lângă prezentarea situațiilor de viață ce implicau respectarea sau nerespectarea acestui drept al copilului, mi-au atras atenția și m-au impresionat elementele de creativitate și limbajul literar folosit în unele compuneri ale elevilor. Iată câteva exemple:

„Balada primăverii bate la geam. Cu caleașca-i minunată din mărgăritare, zâna acestui anotimp împarte din pocalul ei, tinerețe și veselie întregii naturi, care-i închină imnul prospețimii“ sau *„...noaptea se schimba garda de onoare a cerului, o măreție luând locul altei măreții!“* (Enea Bianca și Gheorghișan Bianca).

„Soarele se arătă de după un norișor și începu să se minuneze de fluturii multicolori ce dansau cu albinele, ca la un bal regal“ (Staicu Ioana și Bivolan Cristina)

„Anul s-a împodobit cu o nouă primăvară. Împărăția Zânei Zăpezilor a fost ștearsă de pe fața pământului. Astfel s-a sfârșit alba și feerica priveliște a iernii.

Primăvara a adus cu ea șuvoiae de lumină aurie, care sparge norii plumburii și miros de pământ reavăn. De sub un petec de zăpadă, un ghiocel gingaș își ridică privirea spre lumină. Seamănă cu un fulg de zăpadă prins într-un ac de iarbă“... (Poenaru Mădălina și Georgescu Livia)

Și nu în ultimul rând:

„Vântul frigea fețele ca un brici ascuțit. Copacii s-au acoperit cu un văl de diamante țesut de doamna Iarna...“ (iar după rezolvarea cazului prezentat)... *„Din acea zi, a răsărit soarele peste lume și chiar în inima copilului“* (Cioacă Andreea și Mălăescu Vanesa)

Considerând acești „ghiocei literari“ o mărturie pentru împlinirea lor viitoare, felicit participanții și le urez succes, lor și celor ce-i îndrumă, în activitatea viitoare.

Personal, nu mi-am pierdut speranța că dascălii băilești și-au înțeles menirea. Ei sunt cei ce sună clopoțelul la răsăritul fiecărei generații, sunt cei ce înțeleg copilăria ca pe un cântec al inocenței, al speranței, al împlinirii noastre viitoare.

Demnitatea persoanei într-o societate democratică nu este, așa cum adesea suntem tentați să credem, un zbor al aripilor frânte, ci este vis de copil înflorit pe un ram de primăvară. Dacă ei visează o lume mai bună, noi suntem datori să facem ca acest vis să se împlinească.

Înv. Rodica PASCU

IUBIREA, privită dintr-un alt unghi

„Ce este un tânăr îndrăgostit?
Una din multele frunze purtate de vânt
Ce zaboveste alene, din zboru-i grăbit
Dacă în cale iubirea-ntâlnește.“

Omul, prin structura sa, este o ființă sensibilă și în același timp rațională, nu neapărat în egală măsură. Sunt perioade din viața unui om, când sentimentele au întâietate și una dintre aceste etape este tinerețea, pentru unii oameni cea mai frumoasă, când unul dintre cele mai inexplicabile sentimente pe care le trăim este iubirea. Iubirea ascunsă sau mărturisită, iubirea pătimașă sau doar platonică, iubirea împărtășită sau nu, și totuși... iubirea.

Vom lăsa pe poeți să cânte iubirea, și o vor face cu siguranță, atât cât va exista lumea. Noi însă, cei cu o formație mai degrabă științifică, o vom aborda puțin mai altfel, din punct de vedere anatomic și funcțional.

Organismul uman este ca o mașinărie, ca un ceasornic, dacă ne este permisă această comparație. Fiecare rotiță din mecanismul său funcționează cu o precizie clară, iar eventualele modificări ce se produc sunt rapid corectate prin mai multe procese, printre care și cel hormonal.

Termenul de „HORMON“ provine din limba greacă și înseamnă „A PUNE ÎN MIȘCARE“ ceea ce semnifică acțiunea dinamică a acestora.

Fiecare dintre hormonii secretați de glandele endocrine ale organismului uman este produs la momentul potrivit și în cantitate corespunzătoare pentru necesitățile organismului la momentul acela. Astfel, în copilărie funcționează, la cotă maximă, hormonii de creștere care vor „veghea“ ca scheletul, musculatură scheletică și viscerală și celelalte țesuturi somatice să se dezvolte armonios, gonadele (ovarele și testiculele) fiind ținute în stare latentă, de către timus și epifiză; încă nu este timpul lor.

În perioada de pubertate, și imediat după, are loc o adevărată explozie hormonală în organismul unui tânăr. Începe sinteza de testosteron, estrogeni și progesteron însă sub atenta și discretă „supraveghere“ a hipofizei, care prin legatura ei cu hipotalamusul și implicit cu scoarța cerebrală, ține totul sub control. Este timpul când ne îndrăgostim ușor și adesea de cine nu trebuie, când o cantitate infimă din compoziția hormonilor sexuali, dar extrem de importantă în declanșarea trăirilor emoționale, și anume așa numiții feromonii, care înseamnă în traducere „a purta un mesaj“, este eliberată în aer, și când are șansa să-și întâlnească „egalul“ atât cantitativ, cât și calitativ, „BUM“ – apare IUBIREA!

Iată de ce, poți trece pe lângă sute de persoane și numai acela sau aceea care se află pe aceiași „undă“ cu tine va fi alesul sau aleasa, fie că este arătos sau nu, sclipitor de deștept sau mai modest în inteligență, atletic sau mai corpolent.

La aceste trăiri în sferele înalte ale iubirii, organismul este în stare de alertă și acum intervin glandele suprarenale prin aportul lor de adrenalină și noradrenalină, pregătind și protejând organismul față de emoțiile pe care le implică IUBIREA; sângele circulă mai repede de parcă ar vrea să iasă din vase și îmbujorarea de pe chipul îndrăgostiților este adesea semnul acestei stări, valuri de căldură inundă tot corpul, mâinile transpiră din abundență iar inima bate cu putere, haotic chiar.

Evident că, datorită laturii sale raționale, tânărul va discerne dacă este bine să se lase pradă trăirilor din acel moment, poate chiar dragoste la prima vedere, sau să caute să descopere și alte compatibilități cu egalul său hormonal.

Pe de altă parte, cele trei tipuri de hormoni sexuali sunt prezenți atât la organismul bărbatului cât și al femeiei, însă în cantități diferite.

Cantitățile mai mari de estrogeni din organismul femeii o fac să fie dorită de bărbați, iar micile cantități de testosteron pe care le deține o fac să fie doritoare la rându-i. La fel se întâmplă și la bărbați, însă datorită cantității mult mai mari de testosterone, ei sunt doritorii, mereu în cautarea prăzii, adică vânătorii, dar din cauza micilor cantități de estrogeni, sunt la rândul lor doriți de către femei. Sper că este lesne de înteles ce se întâmplă dacă acele proporții, în general bine controlate de sistemul endocrin, se modifică.

Și să ne gândim numai la cazul femeilor cu o cantitate mai mare de testosteron, într-un termen deloc delicat, așa zisele „nimfomane“, și să nu ne mai grăbim să punem etichete, ci mai degrabă să nu le judecăm, știind că nu suntem altceva decât produșii glandelor noastre endocrine.

În concluzie, putem afirma fără echivoc că din jocul întâmplării și al hormonilor se naște cel mai frumos și mai uman sentiment – IUBIREA.

Maria Izabela CIOCULESCU
Cls. a-XI a A, Liceul „Mihai Viteazul“
Prof. coordonator ***Elena JIANU***

Familia și Instituția Căsătoriei

Începând cu numărul acesta vom aborda o temă cu profunde implicații sociale, care se va referi la două piloane ce stau la baza formării comunităților umane și care în ultimul veac au suferit o continuă erodare – familia și instituția căsătoriei care se află într-o strânsă interdependență.

Aceată rubrică se va întinde pe parcursul a câtorva numere datorită complxității, dar mai ales, importanței temei alese.

Vom vorbi despre cele două componente ale temei noastre, atât din punct de vedere social, cât și din punct de vedere juridic.

Din punct de vedere social, familia este o formă de relații sociale dintre oamenii legați între ei prin căsătorie sau rudenie. Din familie fac parte soții, părinții și copiii, precum și, uneori, alte persoane între care există relații de rudenie, însă și soții singuri fără copii formează o familie.

În sens sociologic, familia, ca formă specifică de comunitate umană, desemnează grupul de persoane unite prin căsătorie, filiație sau rudenie, care se caracterizează prin comunitate de viață, interese și întrajutorare. În acest sens se poate spune că familia este o realitate socială prin comunitatea de viață dintre soți, dintre părinți și copii, precum și dintre alte rude. În cadrul relațiilor de familie apar aspecte morale, psihologice, fiziologice și economice între cei care formează comunitatea de viață și de interese. Relațiile de familie au un caracter de complexitate pe care nu-1 gâsim la alte categorii de relații sociale.

Avându-se în vedere un anumit aspect al relațiilor de familie, s-a spus câ familia este o realitate biologicâ prin uniunea dintre bărbat și femeie și prin procreație. Luând naștere prin căsătorie, familia începe prin a fi formată din soți. Familia tipică este aceea care este formată din părinți și copii. În mod obișnuit, familia dă naștere următoarelor raporturi:

a) de căsătorie, care constituie baza familiei;

b) cele dintre soți, care constituie efectele căsătoriei;

c) cele dintre părinți și copii, care sunt rezultatul raporturilor dintre soți;

d) cele dintre alte persoane care mai fac parte din familie.

Sociologii disting familia simplă sau nucleară, formată din părinți și copiii lor necăsătoriți, și familia extinsă sau largă, formată și din alte persoane decât în primul caz. În sens restrâns, familia, ca nucleu social elementar, cuprinde pe soți și pe descendenții necăsătoriți ai acestora.

În sens juridic, familia desemnează grupul de persoane între care există drepturi și obligații, care izvorăsc din căsătorie, rudenie (inclusiv înfierea), precum și din alte raporturi asimilate relațiilor de familie. În acest înțeles, familia este o realitate juridică prin reglementarea ei de către lege.

Noțiunea sociologică și cea juridică de familie, în mod obișnuit, coincid, se suprapun. Sunt, însă, situații în care această corespondență nu există. Astfel, în cazul desfacerii căsătoriei prin divorț, relațiile de fapt, în sens sociologic, încetează între soți, deoarece nu mai există între ei comunitate de viață și interese. Dar unele drepturi și obligații, deci relații de familie în sens juridic, continuă să existe (de exemplu, cele privind întreüinerea, dreptul la nume, privind bunurile comune, dacă acestea nu au fost împărțite la desfacerea căsătoriei). Tot astfel, când copilul este încredințat unei instituții de ocrotire încetează relațiile de fapt între acesta și părinții lui, nu însă și relațiile juridice care se exprimă în obligația de a plăti contribuția la întreținerea copilului. De asemenea, există unele raporturi de ordin personal, nepatrimonial. În unele cazuri, raporturile juridice de familie există în afara familiei considerată din punct de vedere sociologic.

Astfel, dacă frații se căsătoresc și fiecare își formează propria familie, ei continuă să fie legați prin raporturi de familie juridice (de exemplu, obligația de întreținere), deși ei aparțin, în sens sociologic, unor familii, diferite.

Pe de altă parte, raporturile care se stabilesc între concubini, care, în anumite limite, au o comunitate de viață și interese, nu se exprimă și în raporturi de familie juridice, deoarece concubinajul este în afara legii, statul sprijinind și ocrotind numai căsătoria și familia.

În cazul familiei din afara căsătoriei, tatăl și copilul pot să nu locuiască împreună, să nu aparțină aceleiași familii în sens sociologic, dar sunt legați prin raporturi de familie juridice. Rezultă că trebuie distinse raporturile faptice, sociologice de familie și raporturile de familie juridice.

Relațiile de familie prezintă aspecte personale, nepatrimoniale, și aspecte patrimoniale.

Având în vedere dispozițiile Codului familiei, urmează să considerăm că relațiile de familie desemnează raporturile juridice care izvorăsc din căsătorie, rudenie, înfiere, precum și cele asimilate relațiilor de familie. Este vorba de raporturile juridice de familie. Codul familiei se referă, însă, și la familia restrânsă, formată numai din soți sau din aceștia și copii.

Familia formează obiect de reglementare în domeniul de aplicare a unor legi speciale. Ar fi, deci, sensuri speciale, nu de drept comun, din punct de vedere juridic, ale familiei. Astfel, potrivit legislației locative, din aceeași familie fac parte soții, copiii lor, precum și părinții soților întreținuți de aceștia (art. 15 Legea nr. 5 din 1973); familia are o accepțiune specială în materia urmăririi imobilare pentru realizarea creanțelor statului (art. 15 Decretul nr. 221 din 1960, cu modificările ulterioare); în sensul legii pensiilor, sunt considerați membri de familie, cu drept la pensia de urmași, în anumite condiții, copiii și soția celui decedat (art. 39 Legea nr. 3 din 1977); în sensul statutului C.A.P., erau considerați că fac parte din aceeași familie de țăran cooperator soțul și soția, împreună cu copiii lor necăsătoriți (art. 4 alin. 3); potrivit Legii nr. 3 din 1970 privind ocrotirea unor categorii de minori, copiii dați în plasament familial și cei încredințați spre creștere și educare unor familii sau unei persoane se bucură, în primul caz, de ocrotirea părintească, iar în al doilea caz, părinții au drepturile și obligațiile privind bunurile copilului și dreptul de a avea legături personale cu aceștia, de a veghea la creșterea și educarea copilului (art. 13); potrivit legislației civile, cercul moștenitorilor legali este foarte mare, cuprinzând pe descendenți, ascendenți, rudele în linie colaterală până la gradul patru inclusiv și soțul supraviețuitor (art. 659, 669 676 C. civ art. 15 Legea nr. 319 din 1944); în sensul Codului penal „pentru infracüiunea de abandon de familie, relațiile de familie cuprind“ în condițiile de incriminare prevăzute de text, pe toți cei între care există obligația legală de întreținere (art. 305).

Rezultă că, potrivit dispozițiilor Codului familiei, familia desemnează fie pe soți, fie pe aceștia și copiii lor, fie pe toți cei care se găsesc în relații de familie care izvorăsc din căsătorie, rudenie, înfiere și relațiile asimilate, din unele puncte de vedere, cu cele de familie. În acest sens vorbim de raporturile de familie juridice potrivit Codului familiei. În sensul altor reglementări, persoanele care fac parte din familie diferă de la caz la caz. De aceea, se poate spune că există o noțiune juridică a familiei de drept comun, în sensul Codului familiei, și noțiuni speciale, în diferite domenii, la care se referă legile speciale. Așadar, noțiunea de membri de familie poate avea sensuri diferite, în raport de domeniul de activitate reglementat la care ne referim.

În numărul următor vom aborda instituția căsătoriei și rolul său în cadrul societății.

Avocat Irinel Codruț MUȘUROI

Tezaurul României

În august 1916, România luase decizia intrării în război, alături de Antanta. Deși campania a debutat favorabil, prin pătrunderea trupelor române în Transilvania, în scurt timp, trupele germane, austro-ungare și bulgare au preluat inițiativa ocupând în toamna aceluiași an Dobrogea, Oltenia și Muntenia, conducerea României fiind nevoită să mute capitala țării de la București la Iași și să organizeze rezistența în fața invadatorilor în Moldova. Pe acest fundal, în luna noiembrie, s-a decis și mutarea sediului Băncii Naționale a României, ocazie cu care și tezaurul său a fost transportat la Iași. Principalul activ cuprins în tezaur era stocul de aur al BNR, care, conform convențiilor aplicabile în acea vreme, avea rostul de a garanta emisiunile monetare de lei românești. La începutul lunii decembrie 1916, frontul de apărare nu era încă stabilizat și se punea în mod serios problema evacuării guvernului peste râul Prut, în Rusia. La 2 decembrie, Consiliul General al BNR aproba în principiu posibilitatea punerii la adăpost a tezaurului în Rusia, punct de vedere care, la 8 decembrie, era susținut și de guvern, prin vocea ministrului de finanțe Emil Costinescu, care evoca între altele și precedentul creat de Banca Naüională a Franței (care decisese transferarea tezaurului său în Statele Unite ale Americii. Costinescu menționa și varianta transferării tezaurului la Londra, dar considera că drumul ar fi fost prea periculos, dată fiind și amenințarea suplimentară pusă de submarinele germane. De aceea, soluția preferată era depunerea tezaurului laolaltă cu tezaurul imperiului țarist, la Kremlin.

La 12 decembrie 1916, Consiliul de Miniștri aproba transferul tezaurului în Rusia, după ce ministrul Rusiei la Iași, generalul A. Mossoloff comunicase, la 11 decembrie că este autorizat să semneze protocolul relativ la încărcarea într-un tren special al tezaurului BNR, adăugând că guvernul rus garanta integritatea lui atât pe timpul transportului, cât și pe durata șederii lui la Moscova.

Tezaurul care urma să ia drumul Moscovei includea trei categorii principale de valori:

- acte, documente, manuscrise, monede vechi, tablouri, cărți rare, odoarele mănăstirești din Moldova și Muntenia, arhive, depozite, colecții ale multor instituții publice și particulare;
- efecte publice și alte valori (cum ar fi acțiuni, obligațiuni, titluri de credit, gajurile Muntelui de Pietate etc.);
- aurul, în cea mai mare parte proprietate a Băncii Naționale a României; valoarea actuală a acestui stoc metalic, niciodată restituit, este de cel puțin 1,2 miliarde de dolari.

Între 12 și 14 decembrie 1916, în gara Iași, s-au încărcat în 17 vagoane un număr de 1738 casete, în care se afla depozitat aurul BNR, deținut sub formă de lingouri și monede diverse (dintre care majoritatea erau mărcile germane și coroanele austriece), în valoare totală de 314.580.456,84 lei aur. La acestea s-au mai adăugat două casete, conținând bijuteriile Reginei Maria, evaluate la 7.000.000 lei aur. La terminarea operațiunilor de încărcare s-a semnat un protocol în trei exemplare, câte unul pentru partea rusă, Ministerul de Finanțe român și Banca Națională.

Transportul a plecat imediat și a sosit la Moscova la 21 decembrie 1916. Din partea BNR au fost delegați să însoțească transportul directorul Theodor Capitanovici (care avea și însărcinarea de a rămâne la Moscova și să păstreze două din cheile compartimentului unde aveau să se depoziteze valorile), cenzorul A. Saligny și casierul central M. Z. Dumitrescu.

Delegații români și ruși au început inventarierea conținutului casetelor la 9 ianuarie 1917, operațiune care a durat până la 4 februarie, iar la 16 februarie s-a redactat un protocol definitiv în această chestiune, semnat de reprezentanții Ministerului de Finanțe rus și de delegații părții române, la care se adaugă consulul român de la Moscova, P. Guerin. Casetele cu tezaurul erau sigilate, iar reprezentanții BNR aveau dreptul să verifice oricând compartimentul unde acestea erau depozitate, iar restituirea valorilor urma a se face delegaților BNR, investiți în mod special pentru acest scop.

La începutul anului 1917 izbucnea la Petrograd Revoluția rusă, început al marilor mișcări sociale din Rusia acelui an, încheiate cu Revoluția din Octombrie și preluarea puterii de către bolșevici. Deși se reușise stabilizarea frontului în Moldova, responsabilii politici români erau îngrijorați în continuare de posibilitatea spargerii frontului de către armatele germane și de înfrângerea definitivă a țării. Se avea în vedere evacuarea guvernului în Rusia, la Poltava sau la Herson, în Crimeea, unde se începeau deja pregătiri pentru instalarea familiei suveranilor și a miniștrilor.

La 18 iulie 1917, Consiliul de Miniștri hotăra, la propunerea lui Nicolae Titulescu, atunci ministru de finanțe, strămutarea sediului și a avutului Băncii Naționale în Rusia. S-au făcut pregătiri pentru transportarea valorilor BNR în Rusia, precum și a celor aparținând Casei de Depuneri și altor instituții publice și particulare. Încărcarea trenului care avea să conțină noul transport s-a făcut în perioada 23–27 iulie 1917, în seara aceleiași zile pornindu-se spre Rusia.

Trenul avea 24 de vagoane, din care trei vagoane reprezentau valorile Băncii Naționale, cu o valoare declarată de 1.594.836.721,09 lei, dintre care aur efectiv în valoare de 574.523,57 lei, arhiva evaluată la 500.000 lei, iar restul reprezentând titluri, efecte, depozite și alte valori. Valorile Casei de Depuneri ocupau 21 de vagoane, respectiv 1.661 de casete, al căror conținut era estimat la circa 7,5 miliarde lei.

Trenul a ajuns la Moscova la 3 august 1917, transportul fiind păzit de partea rusă; din partea română au supervizat transportul reprezentanți ai următoarelor instituții: Banca Națională, Casa de Depuneri, Banca de Credit, Banca Marmorosch Blank, Banca Comercială, Banca de Scont. Valorile Băncii Naționale din al doilea transport au fost depozite la Kremlin, în care fusese depus și stocul metalic și bijuteriile Reginei Maria ce fuseseră aduse cu primul transport, în timp ce valorile tezaurului Casei de Depuneri au fost depozitate la localul Casei de Împrumuturi și Depozite a Rusiei.

În februarie 1917 la Petrograd izbucnea revoluția rusă. Porniți la revoltă din cauza crizei economice în care se afla Rusia în timpul primului război mondial, precum și a provocărilor agenților germani, revoluționarii ruși au obținut în scurt timp controlul asupra capitalei. La 15 martie 1917, țarul Nicolae al II-lea a abdicat în favoarea fratelui său Mihail, care însă a refuzat învestitura, puterea fiind preluată de un guvern provizoriu, condus până la 20 iulie de prințul Lvov, iar de atunci de Kerenski. La 17 aprilie, avea să revină din Elveția și Lenin, transportat într-un vagon plumbuit; în cele din urmă, la 7 noiembrie, Lenin avea să preia puterea, înlăturând prin forță guvernul provizoriu.

Tulburările aveau să cuprindă și Moscova; garda de cazaci însărcinată cu paza tezaurului românesc a trecut de partea revoluției. Pentru a asigura siguranța valorilor românești depozitate la Kremlin au fost trimiși 20 de jandarmi rurali îmbrăcați în civil, plecați de la Iași la 15 noiembrie 1917, dar care, în lipsa permisiunii autorităților bolșevice nu au putut să-și îndeplinească misiunea. Paralel, se făceau demersuri pentru transferarea tezaurului în Statele Unite ale Americii. Aliații însă nu puteau garanta siguranța transportului; lucrul nu era surprinzător, câtă vreme tezaurul ar fi urmat să traverseze întreaga Siberie într-o perioadă de mare dezordine socială.

Între timp, situația se complica și în Moldova, unde se refugiase guvernul. Armata rusă de pe teritoriul românesc era în curs de bolșevizare, iar comandantul său, generalul Scerbacev nu mai avea controlul asupra acesteia. La Socola, lângă Iași, se instalase un adevărat Stat Major bolșevic care avea drept obiectiv înlăturarea regelui Ferdinand I, instituirea unui regim sovietic în România și asasinarea lui Scerbacev. Împotriva acestuia s-a organizat un atentat la 21 decembrie; acesta eșuând, comandantul rus a cerut sprijinul armatei române pentru distrugerea centrului bolșevic de la Socola. Consiliul de Miniștri, după multă chibzuință, a aprobat cererea, dezarmând soldații ruși și expediindu-i peste Prut. Acest fapt a plasat însă România în conflict deschis cu puterea bolșevică ce se instalase la Petrograd, care, cu încălcarea regulilor diplomației, l-a arestat pe Constantin Diamandi, ministrul României la Petrograd, pe care l-a ținut în detenție vreme de trei zile.

Mai mult însă, nu s-a rezolvat problema cauzată de bolșevizarea armatei. La 15 martie 1917, în Basarabia se proclamase Republica Democratică Moldovenească, dar armatele rusești în descompunere făceau imposibilă instaurarea ordinii. În aceste condiții,

Sfatul Țării cerea intervenția armatei române, care a trecut Prutul la 20 ianuarie 1918. La 26 ianuarie, Rusia, prin Troțki, comisarul afacerilor externe, anunța ruperea relațiilor diplomatice cu România, iar generalul Scerbacev era scos în afara legii și declarat ca dușman al poporului. Tot atunci, Troțki declara că *„fondurile românești depuse la Moscova sunt intangibile pentru oligarhia română. Guvernul sovietic își ia răspunderea păstrării acestor fonduri și a predării lor în mâinile poporului român*".

În urma ruperii relațiilor diplomatice, interesele României în Rusia au continuat să fie reprezentate, cu titlu temporar, de ambasadorul Franței la Petrograd (Noulens), respectiv de Eirick Labonne, consulul francez la Moscova. Acesta din urmă a preluat de la consulul român, la 2 februarie 1918 arhiva Consulatului General Român de la Moscova. Cu aceeași ocazie, lui Labonne i s-au remis protocoalele de depunere la Kremlin a tezaurului Băncii Naționale și respectiv de depunere a valorilor Casei de Depuneri, precum și cheile de la compartimentele unde erau depozitate valorile BNR. Cheile au rămas în posesia consulului francez până în august 1918, când acesta a fost arestat și expulzat, cheile fiind predate consulului Danemarcei și apoi celui al Norvegiei. În septembrie 1918 ultimii reprezentanți ai României părăseau Moscova, iar din acel moment nu s-a mai cunoscut nimic cert despre soarta tezaurului.

După preluarea puterii de forțele comuniste în 1945 și a prezenței trupelor sovietice în țară, problema tezaurului nu a mai fost ridicată de autoritățile române, fiind aproape uitată. În mod neașteptat, la 12 iunie 1956 ziarele relatau despre faptul că tezaurul românesc aflat la Moscova urma să fie restituit. Comunicatul oficial afirma că *„poporul sovietic a păstrat cu grijă toate aceste opere de artă, care reprezintă o mare valoare istorică și artistică. Guvernul URSS și poporul sovietic au privit întotdeauna aceste valori ca un inalienabil al poporului român însuși*".

Lista bunurilor restituite includea Tezaurul de la Pietroasele, 120 de tablouri semnate de Nicolae Grigorescu (dintr-un total de 1350 de picturi, gravuri și desene), vase liturgice din aur și argint, cărți și miniaturi vechi, bijuterii etc. În total, expoziția deschisă la București în august 1956 cu obiecele sosite din URSS include nu mai puțin de 39.320 de piese, dintre care 35.000 de monede și medalii, 1.350 de tablouri și desene, restul de circa 2.500 de obiecte fiind obiecte de orfevrărie medievală, broderii liturgice, icoane și stofe vechi.

Literatura vremii punea restituirea tezaurului pe seama unei porniri „spontane și amicale" din partea URSS și acredita ideea că întregul tezaur ar fi fost restituit, informație care era incorectă.

Problema tezaurului românesc a fost ridicată pentru prima dată la nivel internațional de România la Conferința de Pace de la Paris în ședința Comisiei Reparațiunilor, ținută la 8 aprilie 1919. România solicita ca Germania și alte puteri învinse să fie obligate să restituie României suma de 322.154.980 lei aur, reprezentând contravaloarea stocului metalic (aur) depozitat în Rusia, la care se adăuga suma de 7.000.000 reprezentând contravaloarea bijuteriilor Reginei Maria, precum și valoarea întregului depozit făcut de România la Moscova, respectiv suma de 7,5 miliarde lei. S-au invocat două motive pentru această cerere: în primul rând s-a spus că decizia transferării tezaurului în Rusia a fost motivată de presiunea militară germană și că starea de lucruri existentă în Rusia era – și ea – imputabilă tot Germaniei.

Tratatul de la Versailles, încheiat în iunie 1919, nu făcea mențiune însă despre această problemă, în schimb făcea răspunzătoare Germania și asociatele sale de toate pierderile pricinuite guvernelor aliate. Suma despăgubirilor urma să fie stabilită de o Comisie a Reparațiunilor, care, deși sesizată de România, a respins pretențiile de despăgubire ale acesteia. Obligația Rusiei de a restitui tezaurul a fost însă confirmată de rezoluția Conferinței Economice Internaționale de la Genova (1922).

Și după aceasta s-au mai făcut eforturi pentru a rezolva problema tezaurului, dar acest lucru nu s-a reușit. În 1936, în contextul unei ușoare încălziri a relațiilor dintre România și URSS, au fost restituite o serie de arhive românești, dar de mică însemnătate raportate la întregul ansamblu de bunuri depozitate la Moscova. Cu aceeași ocazia însă au fost repatriate și rămășițele pământești ale lui Dimitrie Cantemir.

Date fiind relațiile frățești dintre guvernele României comuniste și cel sovietic, problemele potențial litigioase dintre cele două țări erau evitate cu grijă de partea română. Una dintre ele era cea a restituirii integrale a tezaurului, în perioada comunistă făcându-se relativ puține eforturi reale de a discuta problema cu partea sovietică. Una dintre tentative – probabil cea mai importantă – s-a consumat în 1965, când Nicolae Ceaușescu făcea prima sa vizită în URSS în calitate de secretar general al Partidului Comunist Român. Reacția sovietică a fost însă brutală; potrivit declarației lui Leonid Brejnev, conducătorul de atunci al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, problema era „veche de 50 ani", „ținea de raporturile dintre Rusia țaristă și România regală" și că aurul fusese transportat în 1918 la Perm, Omsk, Saratov și Kazan pentru a se păstra, informațiile din acest punct lipsind. În plus, Brejnev invoca faptul că România regală avea și ea datorii față de Rusia în valoare de 300.000.000 de dolari, ceea ce ar corespunde la 274 de tone de aur, iar reparațiile în valoare de 300.000.000 de dolari pe care România fusese obligată să le plătească în urma celui de-al doilea război mondial fuseseră inferioare pagubelor suferite de URSS. Se concluziona că problema era de fapt una politică și nu una financiară, astfel că problema trebuia considerată închisă. După acest episod, chestiunea nu a mai făcut obiectul discuțiilor cu guvernul sovietic.

La 4 iulie 2003 s-a încheiat Tratatul privind relațiile prietenești și de cooperare dintre România și Federația Rusă. Partea rusă a refuzat reglarea problemei tezaurului prin tratat; în schimb s-a agreat totuși constituirea unei comisii de istorici români și ruși care să studieze chestiunea. Comisia s-a întâlnit pentru prima dată în perioada 19-21 octombrie 2004, la București, copreședinții acesteia fiind profesorul Ioan Scurtu, respectiv academicianul Alexandr Oganivici Ciubarian. Cu toate acestea lucrările comisiei nu au avansat foarte mult până în prezent.

Prof. Cristian ȚIBREANU

Nr. 2
februarie 2009
Gazeta de BĂILEȘTI

Ne propunem obiective realiste

Interviu cu dl. prof. ***Florin DUINEA****, președintele Clubului Municipal „Progresul“ Băilești*

Nu este un secret pentru niciun iubitor al fotbalului că, dacă Băileștiul are acum echipă de fotbal, chiar și în categoria „Elită“, această realizare este legată de numele împătimiților jocului cu balonul rotund Cosmin Corlățeanu, Florin Duinea, Ionel Dunavățu, Cătălin Pascu și Costel Ristea, care, într-un moment de derută și când aproape nimeni nu mai spera, „s-au încăpățânat“ și au încropit pe ultima sută de metri o echipă, având satisfacția că ea s-a dovedit competitivă și a întrecut toate așteptările prin clasarea pe locul I, la sfârșitul primei părți a campionatului.

După cum informam în numărul anterior, funcția de director al CSM „Progresul“ Băilești a fost ocupată prin concurs de prof. Florin Duinea, un entuziast, pasionat și bun cunoscător al jocului de fotbal.

Pentru ca cei tineri să-l cunoască mai bine, iar cei mai în vârstă să și-l reamintească, ne-am permis să „pătrundem“ în intimitatea vieții sale, rugându-l să ne acorde un interviu, apel la care, după cum ne-am și așteptat, a răspuns cu deosebită amabilitate.

Reporter: Așadar, în sfârșit, CSM „Progresul“ Băilești are director, un om care să-i reprezinte interesele și împreună cu factorii de decizie ai municipiului să-i vegheze și să-i direcționize destinul. (deocamdată al echipei de fotbal). Vă rugăm, d-le director, să vă prezentați cititorilor noștri!

Florin Duinea: *Sunt băileștean get-beget, am 36 de ani, sunt căsătorit, soția fiind angajată la Primăria Băilești și am o fetiță, Izabela, elevă în clasa a II-a, pasionată de muzică și de poezie.*

R: Știm că sunteți absolvent al Facultății de Educație Fizică. Avem rugămintea de a prezenta câteva aspecte din activitatea didactică.

F.D.: *Într-adevăr, am absolvit cursurile F.E.F.S. București, specializarea fotbal. Mi-am început cariera didactică, având catedră la Sc. nr. 6 și Grupul Școlar „Ștefan Anghel“ Băilești, după care am funcționat la Liceul „Mihai Viteazul“ Băilești, în ambele situații ca profesor suplinitor. În anul 2001 am fost titularizat la Sc. cu clasele I-VIII Filiași și am fost detașat la Băilești, la Sc. nr. 3. În anul 2002 am promovat concursul și am devenit prof. titular la Grupul Școlar „Ștefan Milcu“ Calafat, unde am funcționat până în anul 2006, când m-am transferat la Clubul Copiilor și Elevilor Băilești. La data de 01.04.2007 am fost numit prin concurs director al acestei instituții de învățământ, iar de la 01.09.2008 m-am transferat pe catedra de Educație Fizică de la Sc. Nr. 3, unde îmi realizez norma didactică, ocupând în continuare funcția de director al Clubului Copiilor. În anul 2000, am obținut definitivarea în învățământ, în 2005 am promovat examenul de obținere a Gradului II, urmând ca în luna mai a acestui an să mi se facă inspecția finală și să-mi susțin lucrarea de obținere a Gradului I.*

R: Pentru mulți dintre locuitorii urbei noastre nu este un secret că ați „cochetat“ cu fotbalul în mai multe ipostaze – jucător, antrenor, arbitru. Vă rugăm să le prezentați cititorilor noștri activitatea dumneavoastră ca jucător de fotbal.

F.D.: *Am început ca jucător la grupele juniori ale Progresului Băilești, unde am jucat până în 1987, la absolvirea treptei I de liceu, după care m-am transferat la CSS „Universitatea“ Craiova, având marea șansă de a intra pe mâinile regretatului antrenor, prof. Ilie Morovan, un caracter deosebit și un profesionist de clasă. În anul 1991, când am terminat junioratul, m-am transferat la „Constructorul“ Craiova, apărând poarta acestei formații care activa în Divizia „C“, jucând până în 1994, după care m-am transferat la „Progresul“ Segarcea, echipă cu care am susținut barajul pentru promovarea în Divizia „C“. În 1995 am revenit la Băilești și am jucat până în 1998, având, printre alți colegi pe portarul Stănică și jucătorii de câmp: Becea, Fluturescu, Petrișor, Croitoru, Jianu, M. Ciobanu, Colțatu, Dorobanțu, Bană, revenit de la Reșița.*

R: Așa cum menționam anterior, ați îmbrățișat și cariera de antrenor. La ce nivel ați profesat această „meserie“ de mare importanță?

F.D.: *În perioada în care îmi desfășuram activitatea didactică la Calafat, am antrenat câteva luni echipa de seniori „Progresul“ Băilești, dar, spre regretul meu, din cauza programului extrem de încărcat și în condiții de navetă, am fost obligat să renunț la această activitate care, recunosc, m-a onorat. Am antrenat la nivelul copiilor și juniorilor în perioada în care am avut calitatea de antrenor al echipei de seniori. Am pus bazele a două grupe de copii cu care am lucrat câțiva ani și m-am adaptat specificului muncii cu copiii, îmbinând exigența cu înțelegerea, o muncă deloc ușoară, dar care îți aduce mari satisfacții, copiii fiind receptivi și încercând să se autodepășească. Am ajuns la concluzia că în Băilești sunt mulți copii talentați, înzestrați cu calități pentru activitățile sportive, dar aceștia trebuie ajutați, îndrumați cu tact și cu răbdare și șlefuiți pentru a îmbrățișa diferite ramuri sportive, nu numai fotbalul.*

R.: Este evident că tactul pedagogic care vă caracterizează v-a ajutat să vă apropiați de copii, să vă faceți înțeles și iubit de aceștia și se știe că în perioada cât ați antrenat la copii și juniori, ați descoperit, ați șlefuit și ați ajutat să-și ia zborul jucători care au ajuns la echipe din categorii superioare. Vă rugăm să vorbiți despre această latură a activității și să nominalizați jucători pe care i-ați șlefuit și i-ați lansat în „lumea bună“ a fotbalului și pe la ce formații au jucat și joacă în prezent?

F.D.: *Mă bucură întrebarea dumneavoastră și vă mărturisesc că, fără a fi lipsit de modestie, aceasta este principala mea realizare, cea mai mare bucurie a carierei de antrenor, cu atât mai mult, cu cât se ține seama că cei pe care i-am lansat îmi sunt recunoscători și își aduc aminte cu plăcere de mine. Sunt în culmea fericirii când mă gândesc unde au ajuns copiii care s-au aflat cu ani în urmă sub „comanda“ mea. N-aș vrea să se supraliciteze meritele mele și să nu se țină seama de receptivitatea, de ambiția și de tenacitatea cu care s-au pregătit cei mai buni dintre cei care s-au aflat în grupele cu care am lucrat, de perseverența cu care și-au cultivat talentul. Am deosebita plăcere de a-i nominaliza pe câțiva dintre ei: Dragoș Firțulescu – component al lotului echipei „Universitatea“ Craiova, care a și jucat în unele meciuri în echipa fanion a Olteniei; Valerică Găman – titular la „Universitatea“ Craiova și la Naționala de tineret; Irinel Găman – fost în lotul Universității, iar în prezent evoluează la „CSM“ Râmnicu-Vâlcea, care aspiră la promovarea în Liga I; Cătălin Găman – component al grupelor de juniori ale Universității, apoi la divizionara „FC Argeș“ Pitești, în prezent arbitru în Lotul „C“; Marius Ceaușu – titular în echipele de juniori ale Școlii de Fotbal „Gică Popescu“, care a jucat și la „Minerul“ Motru; Silviu Ciucă, fratele mai mic al lui Mădălin Ciucă - apărător al buturilor echipei „Minerul“ Motru, în prezent la „Minerul“ Lupeni, în Liga a II-a; Valentin Răduț – component al echipelor de juniori ale „CSS Universitatea“ Craiova și, nu în ultimul rând, Alex Stiocescu, titular de necontestat în echipa „Progresul“ Băilești, unul din componenții de bază ai acestei formații, în zile ei bune.*

R.: Personal, v-am apreciat în mod deosebit pentru cariera de arbitru, pentru competența, corectitudinea și prestanța cu care ați abordat jocurile pe care le-ați condus. Împărtășiți-le, vă rugăm, cititorilor „Gazetei de Băilești“ câte ceva din activitatea dumneavoastră în calitatea de „cavaler al fluierului“. Care sunt cele mai importante jocuri pe care le-ați condus la toate nivelurile, inclusiv meciuri de verificare ale unor echipe din Liga a II-a și Liga I?

F.D.: *Mulțumindu-vă pentru aprecierile cu adevărat flatante, precizez că în anul 1995, am absolvit Școala de Arbitri din cadrul Colegiului Județean de Arbitri, for condus la acea dată de distinsul profesor universitar Alexandru Ene și am devenit arbitru de fotbal stagiar, conducând jocuri din categoriile Elită și Onoare, cum era organizat atunci Campionatul județean. În anul 1996, am obținut Categoria a II-a, în 1998, Categoria I, examenul de promovare în această categorie fiind organizat de Comisia Centrală a Arbitrilor, iar în anul 2000, am promovat examenul pentru Lotul C. Am condus peste 100 de jocuri la nivelul Diviziei C, respectiv Ligii a III-a și în Cupa României, faza națională. Am fost delegate ca arbitru de rezervă la 9 meciuri din Liga a II-a și am condus jocuri amicale ale unor echipe din Liga a II-a și Liga I, amintind dintre acestea: „Universitatea“ Craiova – „Minerul“ Motru (Liga a II-a); „Universitatea“ Craiova – „Tractorul“ Brașov (Liga a II-a); „Universitatea“ Craiova – „FC Caracal (Liga a II-a); „Universitatea“ Craiova – FC Bihor, când ambele echipe erau în Liga a II-a. La nivelul Ligii a III-a, am condus la centru echipele secunde ale cluburilor „Steaua“; „Dinamo“ București și „FC Farul“ Constanța, echipe în a căror componență au apărut mulți jucători de la primele formații ale cluburilor respective. La același nivel, mi s-au încredințat numeroase jocuri cu implicații majore atât în partea superioară, al căror rezultat putea asigura promovarea în Liga a II-a, cât și în partea de jos a clasamentului, unde se ducea lupta pentru evitarea retrogradeării. De asemenea, am fost prezent la centru în peste 120 de jocuri din Campionatul republican de juniori.*

R.: Exprimându-ne regretul că ați fost nevoit să vă încetați activitatea în arbitraj la această vârstă, din cauza unei hotărâri cel puțin ciudate a diriguitorilor fotbalului, mai ales dacă se ține seama că în ligile superioare activează jucători mai în vârstă decât dvs., vă rugăm să ne spuneți cu ce gânduri ați venit la conducerea clubului și care sunt primele măsuri pe plan administrativ-organizatoric pe care intenționați să le întreprindeți.

F.D.: *Comisia Centrală de Arbitri a hotărât că vârsta maximă pentru a arbitra în Liga a III-a este 36 de ani, motiv pentru care nu voi mai arbitra la acest nivel, însă îmi voi continua activitatea de arbitraj la nivelul Diviziei B și al Diviziei A, de fotbal în sală, chiar duminică 15.02.2009, deplasându-mă pentru a conduce împreună cu colegul Lucian Bozdogescu, din Craiova jocul de fotbal în sală dintre „Poli“ Timișoara și CSM Focșani – Divizia A.*

Am venit la conducere cu gândul de a pune pe baze temeinice și științifice activitatea managerială, motiv pentru care se impune alegerea urgentă a Comitetului Director al clubului, cu responsabilități precise pentru fiecare membru al acestui organism. Dorința mea, care în mod sigur este a tuturor iubitorilor de fotbal și, mai ales, a fanilor echipei, este de a crea o echipă competitivă, care prin calitatea jocului prestat și prin rezultatele obținute să readucă spectatorii la stadion, așa cum se întâmpla cu câțiva ani în urmă. Mă voi strădui să pun bazele unui puternic centru de copii și juniori, mizând și pe copiii care activează în grupele de la Clubul Copiilor și voi depune eforturi stăruitoare pentru reamenajarea și aducerea la standarde superioare a terenului de la piață, pe care să organizăm competiții între școli, în scopul depistării copiilor talentați, al atragerii lor către sportul rege și al completării lotului echipei cu noi elemente tinere, de perspectivă. Vom întocmi un buget echilibrat, alcătuit din subvenții de la bugetul local și din sponsorizări, motiv pentru care vom desfășura acțiuni de atragere a sponsorilor. Având un buget suficient, voi acorda atenție deosebită îmbunătățirii bazei materiale, procurării de echipament și asigurării unor condiții decente de pregătire și de deplasare la jocuri. Vom lua măsuri de păstrare în condiții superioare a bazei materiale. Nu în ultilul rând, voi milita pentru păstrarea stafului cu care am început campionatul și voi face tot ce este omenește posibil pentru revenirea în lot a jucătorilor plecați la alte echipe – Marghidan, Vârban.

R.: Care este obiectivul pe care vi l-ați propus, ce intenții aveți în legătură cu componența lotului și cine se va ocupa de pregătirea echipei în scopul atingerii obiectivului?

F.D.: *Sigur că în ceea ce privește obiectivul nu trebuie să ne hazardăm și să ne propunem obiective pe termen lung, se impune să fim realiști și să ne raportăm la condițiile existente. Oricum, obiectivul este cel stabilit încă de la începutul campionatului și la propunerea căruia entuziasmul a jucat un rol decisiv – promovarea în Liga a IV-a, cu o echipă valoroasă și de temut – iar, pe parcurs, în cazul în care vor fi resurse financiare, să atacăm promovarea în Liga a III-a, așa încât echipa să fie cunoscută și apreciată și în afara județului. Profit de această ocazie pentru a aduce mulțumiri jucătorilor, atât celor tineri, cât și celor aflați la o vârstă venerabilă, pentru modul exemplar cu care s-au dăruit și au reușit să aducă echipa pe locul I. Cu toții au înfruntat vremea capricioasă, neprielnică și arbitrajele, care din păcate n-au fost dintre cele mai bune, și n-au făcut niciodată referiri la calitatea echipamentului în care au jucat, insuficient și necorespunzătăor. Împreună cu colegii din staful tehnic vom depune eforturi pentru păstrarea tinerilor aruncați în luptă, unii confirmând și devenind titulari, dar și pentru completarea lotului cu jucătorii menționați anterior și cu alți tineri talentați. În realizarea obiectivului, mă bazez pe sprijinul Consiliului Local, pe buna colaborare cu cei cu care am pornit la drum și, profitând de această ocazie, aduc mulțumiri speciale d-lor Cosmin Corlățeanu, Ionel Dunavățu, Cătălin Pascu, Costel Ristea și nu în ultimul rând d-lor Irinel Vițelaru, care a asigurat transportul cu microbuzul propriu la multe deplasări, Cornel Iovan, prezent mereu alături de echipă în jocurile de acasă și în cele din deplasare, creându-le jucătorilor o stare de spirit propice obținerii unor rezultate superioare și Ionuț Ciochia, un adevărat catalizator care în anumite meciuri a apărut și pe dreptunghiul verde. Apreciez înțelegerea, dorința de afirmare și de creștere a prestigiului urbei noastre de care au dat dovadă toți componenții lotului, aprecieri speciale cuvenindu-se celor vârstnici care au revenit pe teren după ani de întrerupere, pentru a pune umărul la menținerea Băileștiului în fotbalul doljan.*

De pregătirea echipei se vor ocupa în continuare Ionel Dunavățu și Cătălin Pascu iar în limita timpului disponibil, mă voi implica și eu în procesul de pregătire. Startul pregătirilor a fost dat pe 19.01.2009 și până la data la care luați acest interviu s-au disputat câteva jocuri de verificare – două cu „Recolta“ Urzicuța, câștigate cu 3-2, în deplasare și 3-1 pe teren propriu; un joc în care în prima repriză am întâlnit echipa din Galicea Mare (2-0) iar în cea de a doua formația din Moțăței (3-0), apoi echipa din Giurgița, care activează în Liga a IV-a (2-2) și pe cea din Perișor (4-2). În mod normal, în aceste situații nu rezultatele contează, în primul rând, ci punerea la punct a unor scheme tactice și stabilirea ideii de joc. Pe data de 22.02.2009, vom juca un meci în Cupa României, iar în caz de victorie, va urma o altă etapă de cupă.

R.: Domnule director, vă mulțumim pentru amabilitatea cu care ați răspuns solicitării noastre, vă asigurăm de prețuire superlativă și, felicitându-vă pentru funcția onorantă în care ați fost investit, vă urăm succes în îndeplinirea obiectivelor propuse, având certitudinea că sunteți omul potrivit la locul potrivit.

Gheorghe GHEORGHIȘAN

Concursul de dezbateri probleme de șah: "Cupa Municipiului Băilești"

Alb: R f 8, T h 2, p. g 6
Negru: R h 8, N g 8, p. g 7, h 7
Albul mută și dă mat în două mutări!

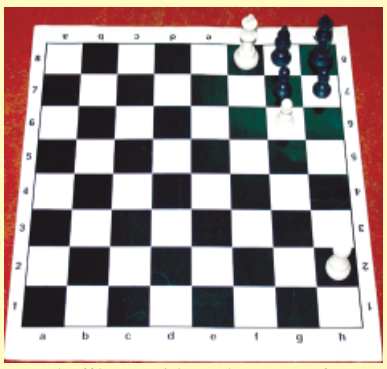

Soluțiile problemelor se primesc la Biblioteca Minicipală Băilești, situată în Casa de Cultură „Amza Pellea“.

Câștigătorii vor fi recompensați cu diplome și premii atractive!

Răspândirea și practicarea șahului de masă și de performanță în orașul nostru are tradiții vechi. Există pe plan local numeroși simpatizanți și practicanți ai „sportului minții“.

Referitor la șahul de performanță, merită amintite rezultatele foarte bune (multiplă campioană a județului Dolj, câștigarea „Cupei Independenței“, Calafat, participarea la barajul de accedere în grupa divizionară B), ale echipei de seniori ELMET, Băilești.

Prima echipă școlară a fost constituită în anul 2003, în cadrul Bibliotecii Municipale Băilești. De mai mulți ani există o asociație sportivă „Șahul Școlar Băilești“, care are legitimați mai mulți elevi din școlile și liceele orașului.

Performanțele acestei echipe sunt unele meritorii și promițătoare, fapt demonstrat de bunele rezultate obținute în confrontări cu echipe de valoare. În vederea participării cu rezultate tot mai bune în competițiile organizate, în special la nivelul elevilor, considerăm că este absolut necesară o susținere deosebită și perseverență din partea organelor locale.

Cu ocazia aniversării a 66 de ani de la nașterea celui mai mare șahist al lumii, Robert Fischer, Biblioteca Municipală Băilești inaugurează un concurs de dezlegări de probleme de șah, ce se va desfășura de-a lungul anului 2009, găzduit de ziarul „Gazeta de Băilești“.

Vă urez succes!

Președintele asociației sportive de șah,
Costică MICU

REDACȚIA:
Redactor Șef - Valentin TURCU
Secretar General de Redacție - Gheorghe GHEORGHIȘAN
Redactor: Marcel BOTA
Tehnoredactare, foto: Lelia FIRȚULESCU

D.T.P., Prepress și Tipar:
S.C. ALMA CONS - Craiova
Tel./ Fax: (0251) 587.300 ■ 586.301 ■ 589.472

Cyan Magenta Yellow
Black